

LEGYŐZÉS VÁRA
KÁPOSZÁR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1944. JÚLIUS 19. — IV. ÉVFOLYAM 29. SZÁM

ÁRA:

40

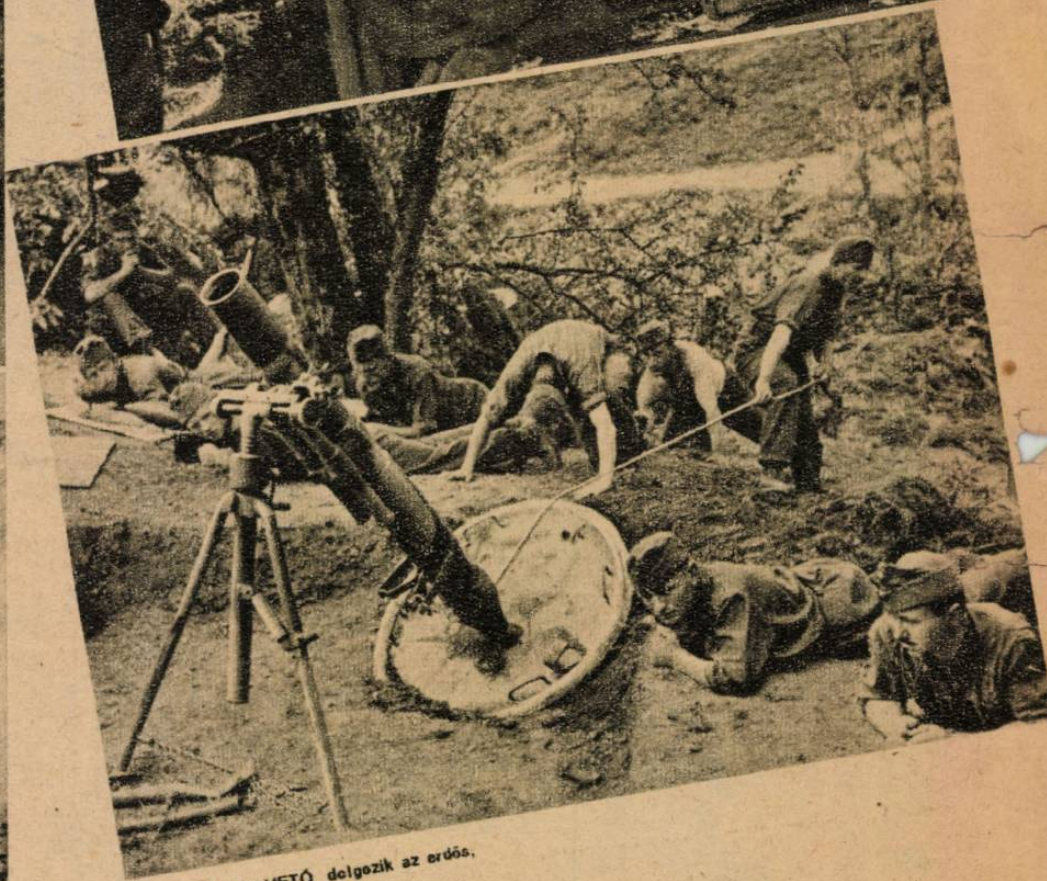
FILLÉR

TÜZÉREINK FELKÉSZÜLNEK
A SZOVJETTÁMADÁS
ELHÁRÍTÁSÁRA

Honvédek

TÚL A VÖLGYET KERESZTEZŐ DOMB-
TETŐN a felderítő repülők megállapítása
szerint támadásra gyülekeznek az erős
szovjet-egységek. A tüzérség közbelép és
a pontosan célzott gránátok szétverik a
vörösök készülődő csapatait... Több oldal-
ról kapják a tüzet — s nincs ellene véde-
kezés!

NEHEZ AKNAVETŐ dolgozik az erdő,
bozontos terepen...

↑ SÜLYOS HARC FOLYT a faluért, — de a vörösöknek
végül mégis ki kellett vonulniuk a rommá lőtt házak közül.
A gyalogság rég túllendült a község északi szélén, s a
harcoló honvédek követi a vonatsozlop is...

VAD FEJVESZTETTSÉGGEL nyomult vissza egy helyi
támadás után honvédek elöl a vörös vonalakból a kato-
naság. A tüzérség még a löcsérét se vitte magával, oly
gyorran kényszerítette menekülésre a magyar roham...

A FELROBBANTOTT HÍD HELYETT
szinte órák alatt készült el a magyar utá-
szok egy fontos átkelősi helyen a szilárd
hadihidat

a tűzben

LOSZERUTANPÓTLÁS ERKEZIK a szálardón keresztül az első vonalba, amely csak néhány száz méternyire van a bolsevista állásoktól. Minden jármű mozgására tüzet kap a jól takaró fenyves, — azért viszik a honvédek a nehéz ládákat

RÖVID PIHENŐT TARTANAK az első vonal felé igyekvő honvédcsoportok a Kárpátok enyhén ereszkedő keleti lábainál. A mállás szekerek mellett, mintha csak egy nagygyakorlaton volnának, vidáman telik az idő, amíg fel nem hangzik a parancs a továbbindulásra

A HAJNALI SZÜRKÜLETBEN új tüzelőállásba vontatják az ágyúkat. — az éjszakai folyamán meglepő előretöréssel igazították ki vonalaikat a honvédek a lövegek követik a gyalogságot

HONVEDHUSZÁROK VONULNAK FEL egy patakon át a Pripjet süllyedékes térségében a nehezen mozgó szovjet csapatok elleni támadásra. A magyar lovasság multjához méltón harcol a modern háború gépesített közdelmében is!

ELFOGLIALT ANGOL LÖVESZÁROK
NORMANDIÁBAN

MÉRŐL HÉTRE

Milliók érzik

nyugtalan, de becsületes ösztönnel, hogy elomlik a világ, amelynek életében mi is motor voltunk... Alig akad már harsogón kiütköző érdek nélkül, szinte védelmezője a multnak s közbeszéd az igazi emberek között, hogy másra fordul az életünk... Nagy változásokat sejt a nép, új célok fényesednek szemünk előtt, s a tegnapi mindenestől a tagadás árnyéka hull! Zsibbadt tagjainkban megindul a vér, s csak egy a vágyunk: soha többé el nem követni hibákat, soha többé nem támogatni a tetszetős, világboldogító hazug ígéret, melyek csaknem tragédiába taszították bennünket. Fekete babonákat kell kiirtanunk életünkéből, az osztályok, a különállás, felsőbbrendűség s a kiváltságosság babonáit, mert temérdek ilyen hiedelem kísért még mindig vissza a tegnaptól. A zsidó ravaszság tanításával együtt, amelyek csak arra voltak jók, hogy az idegeneket páncélozzák a magyarság jogos védekezésével szemben s nekik biztosítsanak szabad rablást az egymásnak uszított, egymással veszekedő társadalmi rétegek, érdekcsoportok dulakodása közben. Azt mondták nekünk: elveszünk, ha egy napon eszünkbe jutna lemondani a demokrácia áldásairól, s feladnánk a régi politikai elveket, ha miis a diktatura bármilyen formáját vezetjük be életünkbe, mert érezték, hogy egy központi hatalom már nem az ő füttyszavuk szerint igazodnék, s azt nem sikerülne többé gyepöljükre venni... Hiábavaló minden ijedt szelídítgetése az eseményeknek s hasztalan borzolódi haja ég felé azoknak, akik a mult avas tantételeire esküsznek, mert igenis, ez a magyar jövődő útja; különösen ez ma a parancsoló szükség, a háború utolsó, kegyetlenül próbára tevő fordulataiban! Kormányozni s egy nemzetet a totális erőfeszítésre szorítani, nem lehet másképp, mint teljhatalommal. A megosztott, szétforgácsolt, „konziderációkba” zápujt tervek nem visznek bennünket egy lépéssel közelebb a győzelemhez, de a magyar boldog holnaphoz se! Az idő gyors cselekvést sürget, akármilyen területén az életnek, s tenni csak az tud megfelelő órában, akinek kezét nem fogják le avult hatalmi apparátusok, ócska szervezeti formák, s mielőtt önmagát megmenti a haláltól, nem kell előbb tanácsot kérnie ahhoz: hogyan csinálja...

«Megtérni»

készülő zsidók tolonganak a pesti plébániák és templomok körül, sárga csillagok serege virít a korábban megokosodott fajrokonok kegyes istápolásán fáradozó Szent Kereszt egyesület székháza előtt s rendőröknek kell vigyázni; nehogy agyonverjék egymást a jelentkezési ívek elsőbbségéért a nagy lelki felbuzdulásban Izrael fiai... Akik eddig pénteken este soha nem maradtak el a zsinagógából, s hosszúnappor hamuszínűre bőjtölt ábrázattal ödöngtek az utcán, hönuk alatt a Dávid-csillagos bársony-zacskóval, egyszerre mind felfedezték magukban Krisztus régi hívét s a megjelölt házakban, a választott nép történelmi sorsán vívódva rá-

döbrentek, hogy ők tulajdonképpen sötétségben tévelyegtek eddig, Mózes korszerűtlen törvényét követve, mert helyük voltaképpen már rég az egyedül üdvözítő egyházban volna! Csodálatos ez a hirtelen kerekedett, vad megtérési láz... S undorító, ahogy a hitoktatási leckékre gyülekező zsidó asszonyok, sémi férfiak viselkednek, mert arcukon, beszédükön egyformán látni, érezni, hogy a léleknek semmi köze sincsen az elhatározáshoz, hogy egy felszimatolt konjunktúra kergette őket az oltárok és keresztelőkutak felé, s miközben a pap tanítását hallgatják, ott ég tekintetükben a türelmetlenség: jól van, jól, ne beszéljünk annyit, gyerünk azzal a keresztlevéllel! Az okmány kell ezeknek a megtérő báránynak, a hiteles írás a plébánia pecsétjével, bizonyítani, hogy ők igyekeztek asszimilálódni, ők kiváltak az ötezer éves közösségből, megtagadták Izrael buja erkölcsait, rideg, minden közösség parancsaival ellenkező törvényeit. Szemükben mivel se több a keresztelés aktusa egy elviselhető külsőségnél s az okmány nem becsebb a Népszava, vagy a Magyar Nemzet igazolásul osztogatott előfizetési nyugtáinál! Az idő fordult, s a pesti zsidó cinikus elhatározással előfizet most a keresztényi üdvösségre, — no, mondja már! — s azt hiszi: ezzel levette magáról fajtája bűnének minden következményét. Az ahasvéri lélek, amely soha a szétszóródás óta nem volt képes önnön helyzetét a világ népei közt reálisán felmérni, egy szállongó híresztelés hatására rohan az egyház felé, a kereszténység felé, melyet vad szenvedéllyel gyűlölt örökké s nem veszi észre: milyen rossz szolgálatot tesz önmagának, hogy leleplezi igazi valóját, mikor ott sikoltozik, hiszterizál, tolatodik, elsőséget vereszkedik a templom ajtajában!

Megajándékozta már

hallgatóit a magyar rádió az elmaradhatatlan, legolcsóbb örömmel is: gyönyörködhetünk a nyári operettben, ebben a hamisítatlan kárikulai termékekben, amely néhai Feld Mátyás óta hagyományává vált Budapestben, nyilván abból a megfontolásból kiindulva, hogy június végétől kezdve az agyvelőnk nem használjuk gondolkodásra s aki itt marad szeretett fővárosunkban s nem valamely kies fürdőhelyen pihenni ki az egészsévi üzletkötés fáradalmait, megérdemli az ilyen szellemi inkvizíciót... Meghallgatta, aki akarta az együgyűen kötelező mesét az éppen időszerű Jancsi és Juliska kérdéssel, gyönyörködhetett a sztárok sűrűsödésében, de mi hiába csavargattuk a rádiónk gombját, hogy mikor hangzik már fel végre a hangszóróban a Madách-színház estérel-estére soha nem látott siker mellett játszott antiszemita iránydrámájának első felvonása... Úgy látszik, túlságosan melegnek találják a Sándor-utcai stúdióban egy téli színház nézőterét, hogy beültessenek valakit és megtapasztalják: vajjon érdemes volna-e bekapcsolni itt a mikrofont egy közvetítés idejére! Talán nincs vezeték ezen a tájon? Ambár emlékszünk, hogy mikor ebben a kis színházban még a pesti zsidók vigasztalására folyt esténként a játék, — nem okozott nehézséget efféle probléma s hallhatta az ország a finoman kihangsúlyozott tirádákat a korszerűtlen ostobákról, a műveletlen és elmaradott szellemekről a rádió jóvoltából... Igaz, a Madách-színházban most nem ilyen pallérozott világ van már, s a deszkákról egy keserves élet kegyetlenül ösztönöztet szavai hullnak a nézők közé s a közönség se olyan illedelmesen tapsol, hanem szenvedélyesen bele-bele kiáltoz az előadásba, bizonyítva: mennyire igaznak érzi mindazt, ami a lámpák fényében történik szeme előtt! Lehet, hogy a rádiónál még nem hallottak erről a nyári produkcióról, s csak azért késik a közvetítés? Vagy túlságosan világos és nyers állásfoglalásnak tartanak az „Ártatlanok” mikrofon elé vitelet? Akármint van, helytelenül van, aminthogy oszdes szemléldésünk közben nem egyszer kellett már megállapítanunk, hogy ez az intézmény egész másorában a tervszerűtlenségről nyújt hétről-hétre bizonyosságot...

Arat a magyar,

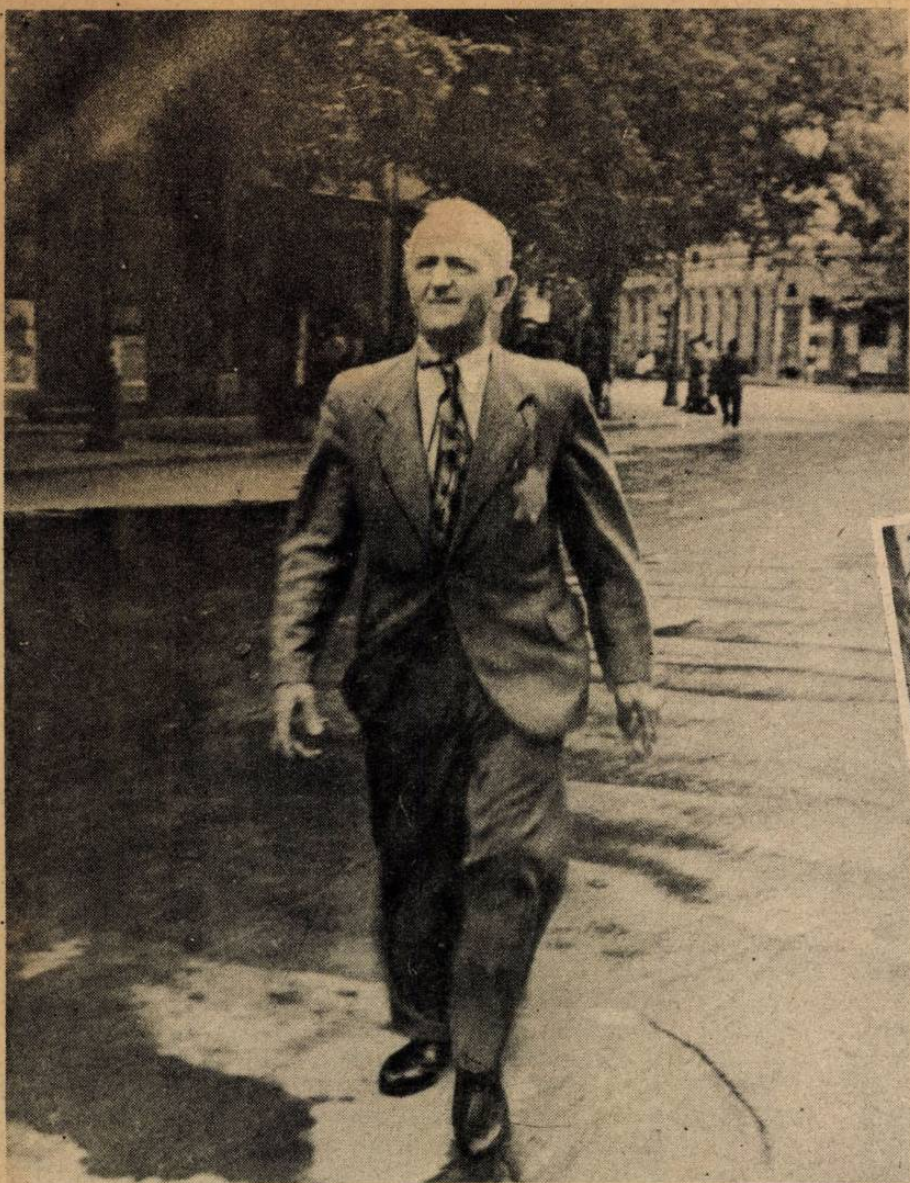
az izzó mezőkön édes, melegságú búzaszálak hanyatlanak a rendbe s a tarlón sokasodnak a kereszték, melyeknek alakja mintha az ember örök szenvedéssel és sós verejtékkel változatos életét jelképezné! Egy esztendő gondját, szorongását, percere se múló aggodalmát veti le megkönnyebbülten a földdel birkózó paraszt... Az eső, a jég, az alattomos fagy, a szikkasztó hőség: az egész ellenséges természet, az elemek gonosz és szeszélyes ereje áll szemben ösztől az aratásig azzal, aki mindennapi kenyerünket dajkálja. Attól a perctől fogva, hogy a friss barázdába kerül mag, addig az óráig, mikor ősi fohászokadással először suhintja meg a kaszát a lehajtott fejű kalászkok felett, egy pillanatig se biztos, hogy érdemes volt-e hát hullatni a verejtéket! Arat a magyar, a hajnali pirkadattól holdas éjfélig ott szorgoskodik az érett élet betakarásán, a világ legnehezebb munkáját végzi, s esténként mégis öreg nőtáki szállnak a hivesülő ég felé a gereblyélt tarlórról. Az öröm dalát zengi a verejtékben fürdő ember s az öröm dalát visszhangozza a mennyboltozat is, — ha a béke szelíd korszakában érjük meg az aratást. Ma keresztékbe rakott termésünket is fenyegeti a pusztulás, nemcsak hajlékunkat, életünket, de gyermekeink betevő falatját is. Az emberi gonoszságtól kell óvunk a kalangyákat s ha a természet jó is volt hozzánk, ha a fagy, jég, aszály meg nem fosztott is munkánk gyümölcsétől, nem lehetünk bizonyosak, hogy mindezt egyetlen óra semmivé nem teszi... Ez se új sors a mi számunkra! Égették már fel a magyar mezők termését vad hordák, de a föld soha nem hagyott bennünket cserben, s azok, akik nemzedékek végtelen rendjén ezt a földet művelték, a megpörkölt, meggyalázott élet helyett másikat csirázattak a zsiros barázdából. Most se félünk s a városi ember, akit így, aratás idején elfog valami ősi, öröklött nyugtalanság a szabad mezők és a végtelen ég után, amely alatt sárgán, súlyosan hull a kaszák előtt a búzarend, a városi ember bizik és hisz a földben, a föld örök, erős népében, akinek kezéből minden esztendőben megkapja imádságban kért kenyerét.

A munkásember

élete, sorsa és igaza rémlik fel szemünk előtt, most, hogy leírtuk ezeket a szavakat a nehéz verejtékekkel mindnyájunkért dolgozó aratókról... Milyen keveseket érdekelt ez a sors évtizedekig, s még inkább azoké, akik a rideg műhelyek, kormos gyárak kerítései mögött izmaik, tudásuk legjavát, sokszor egészségüket is odaadták, — nem a nemzeti termelés közös érdekeiért, de egy idegen tőke profitjáért, kiszolgáltatva ennek a kapitalizmusnak életükben, halálukban, s nem egyszer még utódaikban is! Ki törődött velük azokon kívül, akik a dolgozók roskadó vállán akartak a hatalom ormaira kapaszkodni, s onnét felgyújtani a világot? Hányszor mondtuk el, hogy a szákmányéhes tőke ellen egyedül a nemzet adhat védelmet, s csak az erős állam akadályozhatja meg a felelőtlen rablást, a dolgozó kizsákmányolását! Értelmes ember mindig tudta: a munkáskérdés korántsem volt elintézve azzal, hogy szociális olajcseppeket hintettünk óvatosan az élettől felmárt sebekre s mégis bennünket hányszor vádoltak meg azzal, hogy izgatunk, hogy nyugtalanságot szítunk, mikor azt követeltük: jöjjön az állam hatalma, bátor, erős kézzel kezdje meg az építő munkát, hogy az emberi méltóság, a család élet, a létbiztonság, a bér és árpolitika kívánalmái s a munkajog, a munkabecsület és modern szociálpolitika világos alapelvei minden dolgozó magyart megnyugtató módon érvényesüljenek a hétköznapi gyakorlati életében! Milyen sokáig kellett várni ezekkel a világos és egyértelmű követelésekkel, míg végre az idő kemény parancsára hallgatva megoldhatjuk valamennyit! Eljutottunk végre oda, ahová két évtizeddel korábban kellett volna, a marxizmus rideg üzletének felszámolásával, hogy a magyar munka pragmatikáját fogalmazzuk s alaptörvényeket adunk egy becsületesebb, boldogabb világ fejlődésének... De elég bátraknak kell majd lennünk elmenni legvégsőig is, mert a félmegoldásoknál ezen a téren nincs veszedelmesebb! Ha egyszer már felismertük az igazságot, legyen bennünk következetesség: betölteni korunk törvényét maradéktalanul!

Zsidóiroham

(Páll István felvétele)

1. ZÁRÓRA!... Szalad a zsidó kikeresztelkedni. Úgy hallotta, hogy déli 12 órakor véget ér a jelentkezési lehetőség és 3/4 12-kor, meg-gondolta magát. Miért ne? Mi történhetik? Sag schon...

4. IGY SEM TÖLTÖTTEK KI még a világon vallásváltoztatási kérvényt!...

5. IDE ÍRJA BE NAGY-SÁD, hogy meggyőződés-ből vágyakozik az Egyházba...

2. »NYISSÁK KII NYISSÁK KII KERESZTELKEDNI AKARUNK!« Ez a roham az úrlapokért. Egymást tapossák le a zsidók, hogy elsőnek jelentkezzenek a felvételeire...

3. AZ EGYHÁZI KIOSZTJA A JELENTKEZÉSI ÚRLAPOKAT. Az izgalom a tetőpontra hág! Egymás kezéből tépik ki a nyomtatványokat, mint valaha a tőzsde előtt, az árfolyam-jelentést...

6. »BE VAGYOK JELENTKEZVE... Hebron rózsája figyelmesen átnézi az utcán sebtében kitöltött keresztyénkedési ajánlatot, hogy nem felejtett-e ki valami fontosat a feltételekből. Mert nagy baj lenne, ha utólagos reklamációkat nem fogadnának el...

Keresztlevekelt!

Valami rejtélyes úton az a hír terjedt el a budapesti zsidók között, hogy akik július közepéig kikeresztelkednek, azokat mentesítik a zsidótörvény hatálya alól... Az elszórt jótanács hisztériás lázba verte a jobb módú hébereket s megindult a dühödtt roham a plébániák ellen. Vad jelenetek zajlottak le az utcán. Izrael népe úrlapok után kiáltott s valóban megkezdődött egyes helyeken a jelentkezési ívek kiosztása, amelyeket a keresztiségre vágyó zsidók csak úgy a kapu alatt százával töltöttek ki s adtak át a plébániai alkalmazottaknak. Elképzelhető, hogy milyen „mélységes” vallásos érzés hajtotta a zsinagóga híveit a keresztény templomok felé!... A hit kigúnyolása volt ez a szegénytelen roham, amely csak elkéseredést és undort válthatott ki az igazi keresztényekből! Elég volt ebből a nemtelen játékból. Reméljük, hogy az ilyen botrányos jeleneteket nem engedik meg többé a rendet biztosító hatóságok!...

7. AZ EGYHÁZFI BESZEDI A JELENTKEZŐ LAPOKAT. Az egyik zsidónő, már kimondottan (ausgesprochen) idvezülten néz a komor igazi keresztényre...

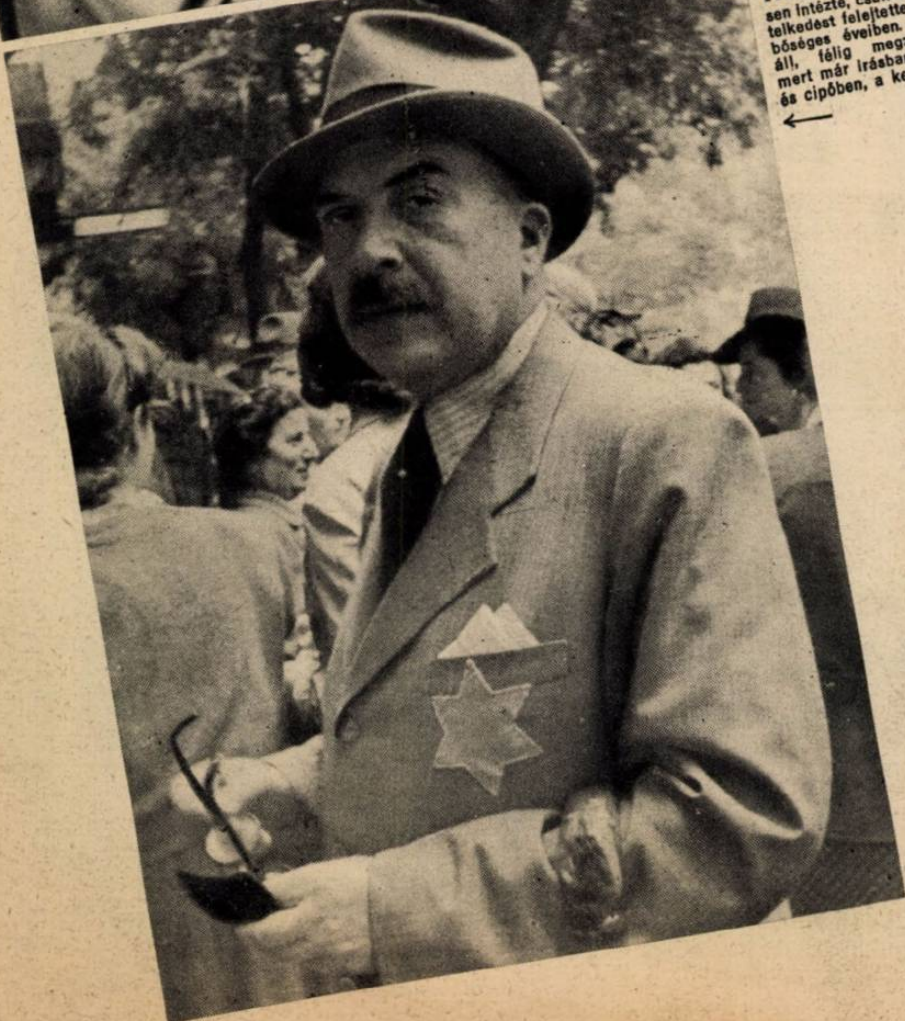

8. 9. 10. AZ ÚJ KERESZTÉNYJELÖLTEK... Három Jeruzsálem sirlóruk. A vadidegenség, a számítás és a spekuláció, — most vallásban, azelőtt részvényekben, — rajta sötétlik ezeken a keleti arcokon s sincs annyi keresztvíz, amennyi lemoshatja róluk a bolygó zsidó erős, kiabáló faji jellegét!...

12. A PESSZIMISTÁK. Már utalványi szerelek a megkeresztelkedésre, de feltámadt a gyanakvásuk. Mintha azt kérdezné a jólétű zsidó leány: — »Mondja Schwarz úr, most már biztos?...» Vagy mást, ilyen formán: »Mondja kedves Ábrahámovics, — jó ez nekünk?...» Mert ezek minden vallás álarcában, csak önmagukra gondolnak!...

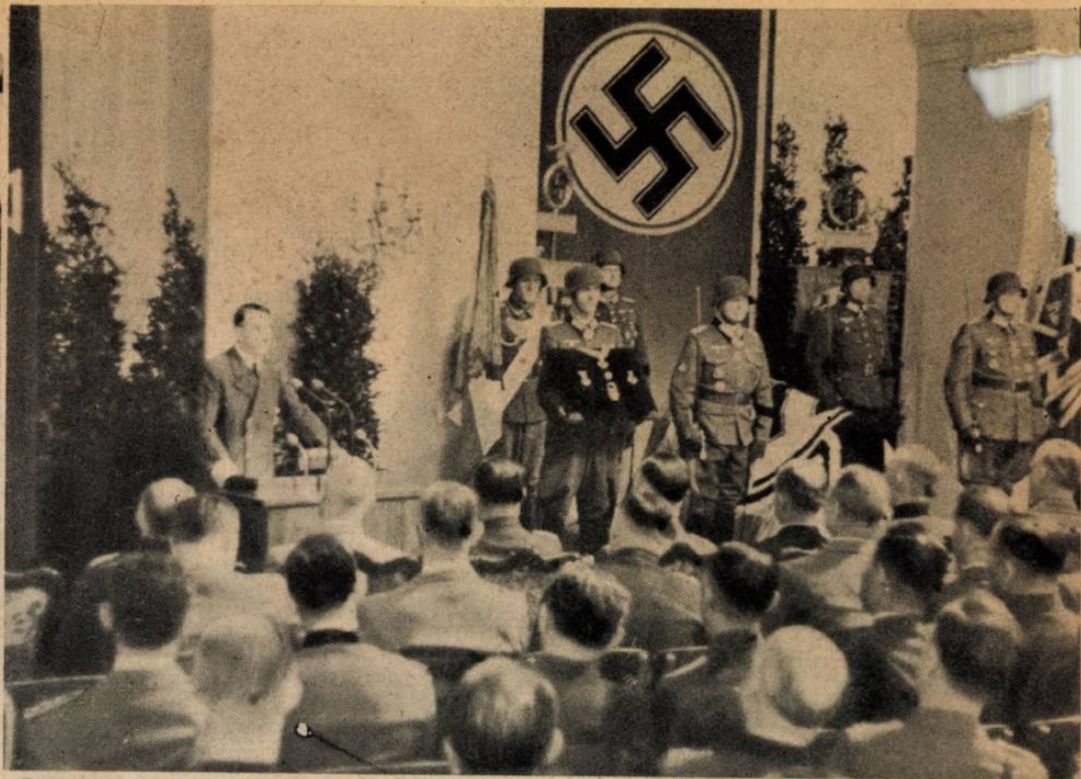
11. AZ ELŐKÉLŐ ZSIDÓ, aki minden dologát ügyesen intézte, csak a megkeresztelkedést felejtette el a profit bőséges éveiben. S most itt áll, félig megzsídótlanítva, mert már írában jelentkezett és cipőben, a keresztvíz alá...

St. Etienne:

Pétain tábornagy meglátogatta St. Etienne városát, amelyet az angolszász terrorbombázók ismételt támadással csaknem teljesen elpusztítottak

Berlin:

Dietl vezértábornagy teljes hadipompával megtartott végzettségén Hitler vezér és kancellár mondott istenhozzádothú katonájának, a hadsereg és a párt vezetőinek jelenlétében

Oslo:

A norvég főváros utcáin az ingyen-olvasók nagy figyelemmel tanulmányozzák a kifüggesztett lapokat, amelyek az új fegyverek bevetéséről számolnak be az európai arcvonalon

Zágráb:

A horvát fővárost is több ízben meglátogatták az angolszász terrorbombázók. A támadások sérültjeit a kórházakban felkereste Ante Pavelica poglavnik és hosszan elbeszélgett a hajléktalanná vált áldozatokkal

Innsbruck:

A hagyományos, évenként megtartott lövészünnepséget az idén is megtartották Tirol fővárosában. Az ősi viseletben felvonuló lövészek meneteltízezrekre nőtt meg nézete végig

Bilbao:

Franco tábornok Bilbao felszabadításának hatodik évfordulóján meglátogatta a várost, amelynek népe Caudillót határtalan örömmel ünnepelte

UJSÁG

Pozsony:

A szlovák kormány nevében Mach Sanyo miniszterelnökhelyettes búcsúztatta el az angolász terror-támadás áldozatait a nagy temetésen, amelyen részt vett a kormány valamennyi tagja

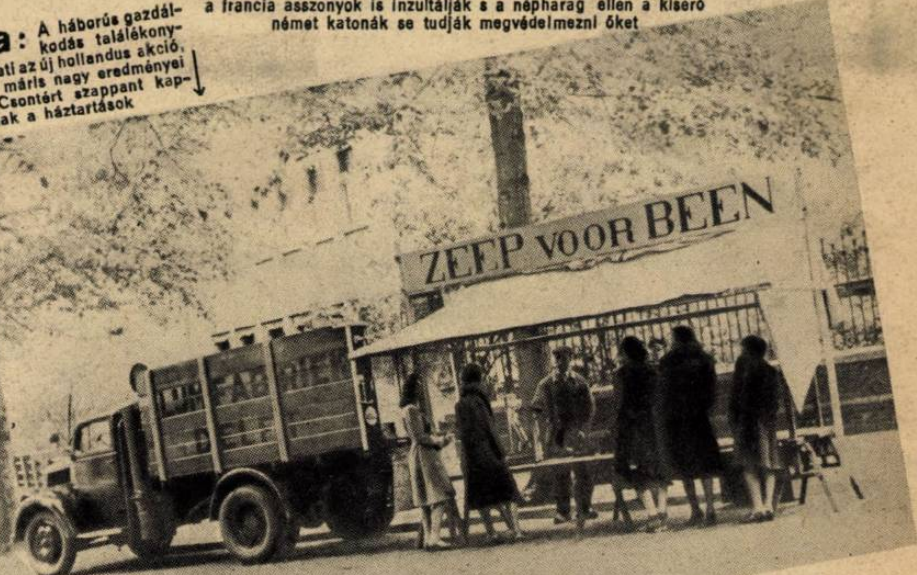
Lissabon: Elnökké választásának 18-ik évfordulóján szeretettel ünnepelte a portugál főváros és az egész ország Carmona államelnököt, aki a hadügyminiszter kíséretében részt vett a helyőrség szemlén és harci gyakorlatán

Hága:

A háborús gazdálkodás találmányát hirdeti az új hollandus akció, amelynek máris nagy eredményei vannak. Csontért szappant kapnak a háztartások

Páris:

Henriot miniszter, a francia jobboldal vezérének meggyilkolása, — amely az angol Secret Service műve volt, — még szenvedélyesebb gyűlöletet keltett a párisi népben. A fővárosban áthaladó angol és amerikai foglyokat még a francia asszonyok is inzultálják s a népharag ellen a kísérő német katonák se tudják megvédelmezni őket

Milano: Az angolász »felszabadítók« tevékenységét óriási feliratos táblák idézik szüntelenül az olasz nép emlékeztetőbe... A város 63 temploma, 144 iskolája, 145 kultúrintézménye és kórháza 10.770 lakóépülete esett áldozatul eddig a légi banditák támadásainak!

Stockholm: Az olimpiai stadionban Arne Andersson és Gunder Hägg az 1500 méteres távon mérték össze erejüket. A vetélkedésből, amelyet óriási közönség nézett végig Andersson került ki győztesen

LETAROLTÁK AZ ERDŐT a fészék és gránátok a finn tüzérségi állások előtt. A páncéltörő kilövése most már biztos...

VIIPURI MÖGÖTT MEGSZILÁRDULT a finn arcvonal, a bolsevisták makacs rohamai ellenére is keményen tartják magukat Mannerheim katonái! Páncélosok százait pusztítják el az ismétlődő támadásokban a finn elhárító ágyúk, amelyeket mesterlövészek kezelnek...

SUOMI

A FINN SZABADSÁG VEDELMEBEN
VÁLTOZATLAN ELSZÁNTSÁGGAL

↑ ŐRJÁRAT A KARJALAI ARCVONALON. A bolsevisták minden mozdulását szemmel tartják a finn védőállásokból és vakmerő vállalkozásokban önkéntes jelentkezők járnak erőszakos felderítésre! feltedni az ellenség szándékait

↓ FINN VADÁSZOK üldöző harcban a karáliai fronton. Nyomon követik a visszavetett vörösöket s felmorzsolják a hazai földre betört ellenséges csapatot

↑ VÖRÖS PÁNCÉLOSOK ÉGNEK a domb mögött: megrekedt a bolsevista támadás, amelyet ellenlökéssel számol fel végleg a lendületes rohamra induló gyalogság...

ÚJ FELADATOK FELÉ nyomul előre az alkonyatban egy géppuskás finn harci csoport... A maroknyi nép hadseregének heroikus ellenállása például szolgál a világ valamennyi nemzetének: hogy kell védelmezni a kultúrát és szabadságot!

SZAKADATLAN TŰZBEN AZ ERDŐS TEREPEEN... A megmaradt ellenállás a bevetett vörös páncélos hadosztályokat tizedeli elsősorban a finn arcvonalon. Az anyagi fölényt kiegyenlíti a védők elszántsága és magasabbrendű harci értéke

RENDELTLEN NYUGALOM tökrözdik a finn parancsnok arcvonalán, miközben utasításait kladja. A győzelemben biztos férlik népe védekezik északra a vörös mohósággal szemben!

ERREJE *törhetetlen!*

KÜZD AZ ÉSZAKI TESTVÉRNÉP A VÖRÖS TŰLERŐVEL SZEMBEN

NEHÁNY KILOMÉTERRE A FRONT MÖGÖTT folyik a béke élete: a finn falvak parasztjai bíznak Mannerheim tábornagy és a német segítő csapatok erejében. A jellegzetes tájon, a lakházak között a tartalékokban lévő katonák segítenek a lakosságnak a napi munka elvégzésében

ÜZENET HAZA a csaták rövid szünetében... A finn belső arcvonal higgadt tegyelmét a frontról táplálják és erősítik az öntudatos harcosok! →

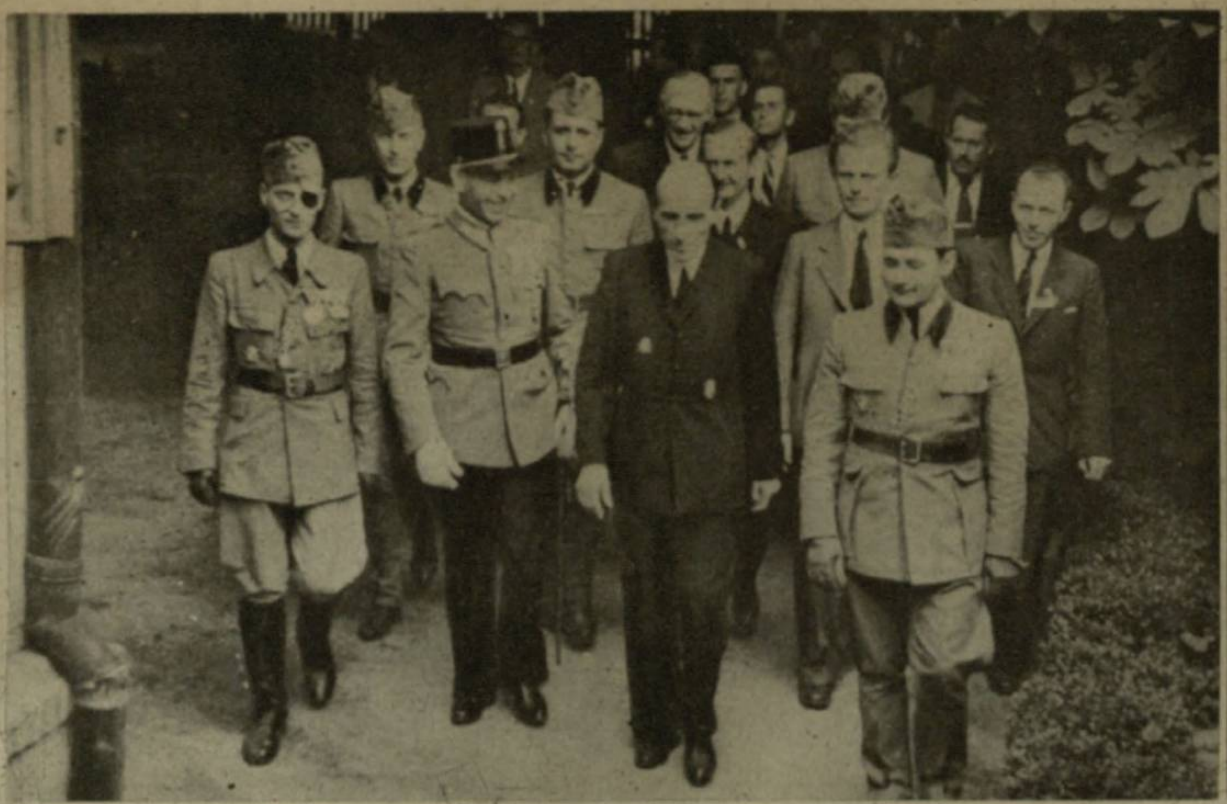
A VIIPURI TÉRSÉGÉBEN folyó kemény harcok finn és német hőseinek magas, ki-tüntetésekkel oszt ki egy harccsoport parancsnoka.

VIRÁGGAL KÖSZÖNTIK a pécsi gyerekek városi képviselőjét

VITÉZ IMRÉDY BÉLA
a Kétféle Arcúval Baljával Szépségének költözésére kideri a győlis színhelyére

PÉCS VÁROS KÖZÖNSÉGE A NAGYGYŰLÉSÉN

AKIK NEM FÉRTEK BE A GYŰLESTEREMBE...

Imrédy pécsi látogatása

A magyar politikai élet mérföldjelző útmutatója volt az a két beszéd, melyet az elmúlt héten vitéz Imrédy Béla pécsi látogatása alkalmával az ősi dunántúli város dolgozói előtt elmondott, a nemzeti munkaállam feladatairól és a háborús erőfeszítések szükségéről, a döntő fordulóban. Pécs lakossága az áradó szeretet és ragaszkodás meleg érzésével kísérte minden lépését a miniszternek, aki nemzetiszocialista őszinteséggel és

félreérthetetlen határozottsággal szólt hallgatóihoz mindazokról a kérdésekről, melyek sorsdöntőek számunkra. Különösen a bányászok fogadták melegen Imrédy Bélát, megérezve, hogy a dolgozó milliók sorsát őszintén hordozza legfőbb gondjai között. A Magyar Futár mozgalmas képsorozata a pécsi látogatás legkiemelkedőbb jeleneteit örökíti meg.

(Jánosffy Endre felvétele)

A PÉCSI BANYÁSZOK figyelmesen hallgatják a gazdasági miniszter feljegyzését a munkakérdésről. Beszűltetés munkából, tisztességesen akarnak megélni a magyar dolgozók!

„CÉLTUDATOS, ERŐSKEZŐ, EGYÉSES KORMÁNYZATRA VAN SZÜKSÉG!”

„AZ EURÓPAI SZABADSÁGHARCOT A LEGTELJESEBB EGYETÉRTÉSBEN SZÖVETSEGESEINKKEL KELL MEGHARCOLNUNK!”

NEM FELTJUK A MAGYAR ÉLET RENDJÉT A MAGYAR MUNKÁS SZERVEZETÉBŐL MEGTEREMTJÜK AZ IPAR ÖSSZES DOLGOZÓINAK HÍVATÁSRENDSZÉT!... Ez a legfontosabb esemény volt vitéz Imrédy Béla pécsi látogatásának

VITÉZ IMRÉDY BÉLA MONDJA A BANYÁSZOKNAK: Ha az igazság, emberi életmód és nemzeti bizalomra, akkor közelebbi társadalmi rétegre állha találhat, mint a bányász-ságra!

KLUGE VEZÉRTÁBORNAGY, a nyugati arccal főparancsnokságban Rendszemeltetési marsall utóda, megérkezett Normandiába, személyesen győződni meg a küzdelem állásáról

MENEKÜL AZ ÉLET az angoloktól... Szívesen látvány a baditól... aki kisgyermekét a háta mögött magával viszi.

Árnyékos út

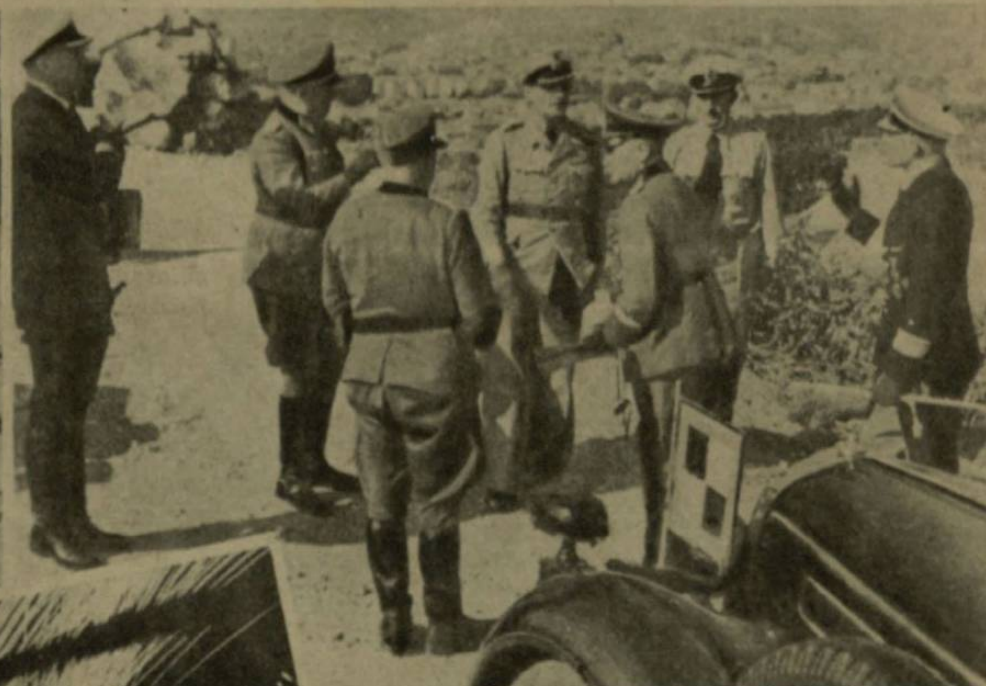
(SZENZÁCIÓS KÉPRIPORT)

NÉGYMOTOROS SZÁLLÍTÓGÉP VOLT ez a roncs... Léghajító ágyú szegte szárnyát a rakományával együtt pusztította el

NEHÁNY LÉPÉS CSUPÁN A TENGERPART, — az európai szárazföldön ennyire tudtak csak előnyomulni a szövetséges «kürönd» hadsereg egyes csapatai... A szétlőtt gépjárművek alatt halott kanadaiak szétlálthatók!

ÉJJELE SÍNCSE PIHENÉS, a német és rombolórepülők szakszerűen támadják az angolok szétlőtt flottáját! A kísérő hadiutánpótló flottát! A kísérő hadiutánpótló ágyúval valószínűleg a hajók elhárító ágyúit át a fekete lőzónalakkal szövik át a fekete éjszaka — de a bombák mégis célba találhatnak!

BLASKOWITZ VEZÉREZREDES, a nyugati arccal egyik hadseregcsapartjának parancsnoka, megismerkedett frontszakaszának védelmi berendezéseivel. Az invázió harcok itt még nem kezdődtek el, de minden készen áll az ellenség fogadására

CSAK ÖTVEN MÉTER A TÁVOLSÁG az ellenséges állásokig... Éjjel nincs pihenés, napközben, a rövid tűzszünetekben alusznak a gránátosok, de álmaik között ébren, fegyverrel érkedik egy-egy bajtárs...

AZ ORNE FOLYÓ TÉRSÉGBEN jelentő-
fűtők vizik a fontos adatokat az ezredpa-
rancsnokaságra az első vonalból. Fedezék
alig van, a gránátos találékonysága és
háborús tapasztalata a védelem az ellen-
séges golyók ellen...

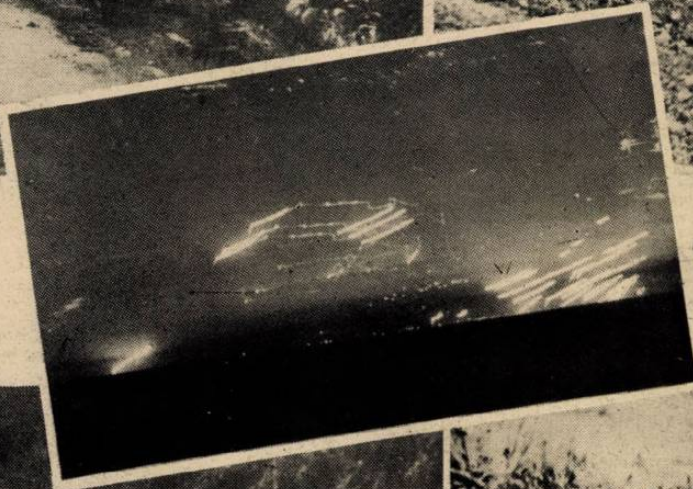

a nyugati partokon

A NORMAN DIAI FÉLSZIGETEN DÚLÓ SÚLYOS HARCOKRÓL)

PÁNCÉLOS TARTALÉKOK és páncélgránátos hadosztályok vonul-
nak fel a Cotentin-félszigeten dúló harcok színhelyére, eldönteni a
küzdelem sorsát és megpecsételni az európai vár ellen támadók
végzetét...

ANGOL VILÁGÍTÓ ERNYŐK
a tenger fölött, a támadó né-
met repülőgépek ellen. A
hajótűzéség nem látja jobban
a célt, de a bombák megta-
lálják a szállító gőzösöket!

UTMUTATÓ-TÁBLA, amely valaha egy város felé adott
irányt az országúton száguldó autókhoz. Ma romhalmazzá
jelez csupán, az életet a riadt menekülők jelentik az om-
ladékok között

AMERIKAI ÁLLÁS a Taut-Vire csatorna mellett előrendülő német
páncélos támadás útjában... Gazdátlan fegyverek és halottak
hevernek a feldúlt búzamezőn, bizonyítva, hogy az invázió nem olyan
«katonai séta», mint amilyennek az angolai kiképző táborban hirdették...

MOST MÁR CSEND VAN az angol tüzelő állásban...
A caeni térség tele van ilyen kegyetlen látványt nyújtó ké-
pekkel, de ezeket nem közlik londoni és newyorki magazinok

DÜNABURGTÓL

(A MAGYAR FUTÁR LEGÚJABB KÉPEI)

TANULJA A FIATAL GRÁNÁTOS a „páncélos ököl” kezelését a tapasztalt öreg őrmestertől. A keleti fronton nagy eredménnyel alkalmazza az új legyvert a német védelem

AHOL A HARC KAVAROG, az első vonalban irányítja katonáit a német zászlóaljparancsnok, a vakmerő hősiességeért lovagkereszttel kitüntetett Martens kapitány

ELSŐ SEGÉLY A BAJTÁRSNAK! A vilnai harcokból ad megrendítő képet ez a felvétel. A házról-házra folytatott küzdelem sebesültjeit az aknák, kézigránátok robbanása, golyók súvítása közben kötözték be az egészségügyi katonák

A VILNAI TERSEGBEN sűrűn ismétlődő vörös páncélos támadásokat nek vissza a német védők. Az állások között ide-oda hullámozik a küzdelem, s a védővonalba betört szövetséges harckocsik roncsai között már ismét a gránátosok!

PILLANATOK ALATT árasztják el a ködvető-ütegek lövedékeivel az ellenséges állásokat... A robbanások összefolynak egyetlen eget-földet megrázó dörgéssé s a pokoli tűzben összeomlik a vörös roham...

KATONASORS, — a golyó nem válogat... Sebet kapott a rohamutász, aki bajtársaival különleges feladatra indult! Fűrge kezek szabadítják meg felzárkózását s kötözik be sérülését, míg érte jönnek a szanitések

VISSZIG ÁLL A HARC!

A KELETI ARCVONAL SÚLYOS ELHÁRÍTÓ CSATÁIRÓL)

JÓ FEDEZÉKET NYUJT a T34-es szétlőtt tornya a rohamozó gránátosnak!

A DRÁMAI PILLANAT... Viharzó repül már az akna az ellenséges állások felé a csőből, s a két gránátos behúzódik a fedezékbe

ORSZEM A DUNA FOLYÓ mocsaras ki-
öntésel körül épített védőállásokban. A vő-
rös hadosztályok ismételtlen megpróbálkoz-
tak az északi partra való átkelésel, de
véres tejjel verte vissza őket a német vé-
delem. A harcok itt is nemsokára fellán-
golhatnak...

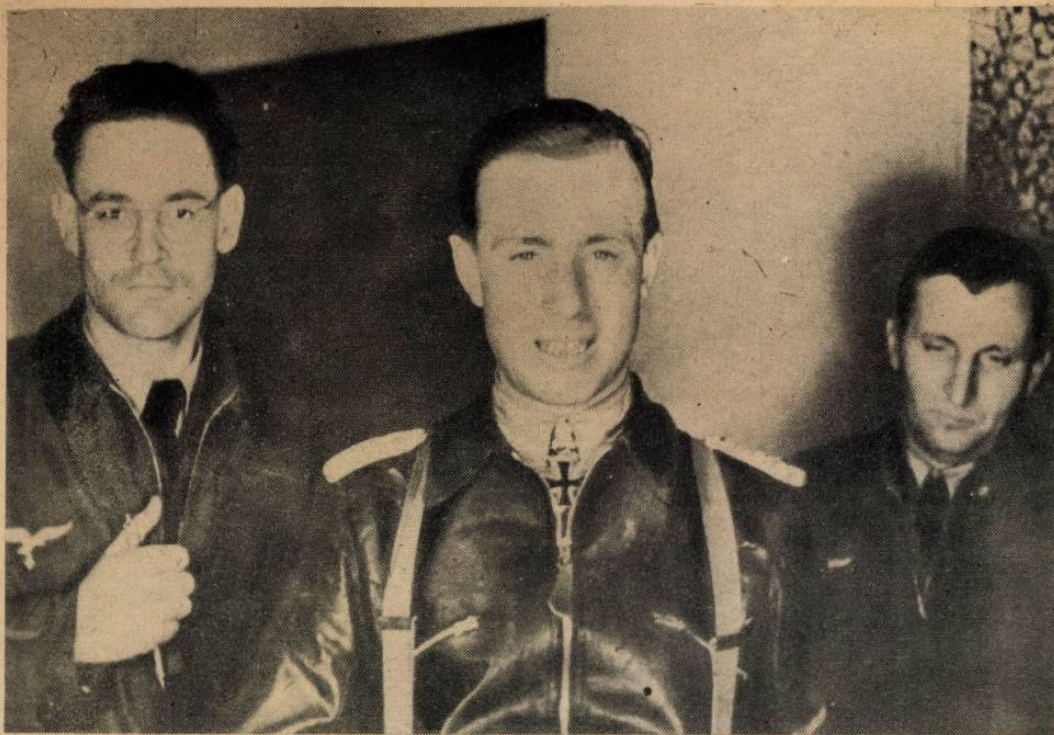
EGY A MILLIÓK KÖZÜL! A gránátos,
aki a keleti arcvonal komor csatáiban
Európa földjétes szabadságát védelmezi...
Arcán a férfias elszántság és hideg
nyugalom árad el: a végső győzelem
bizonyossága

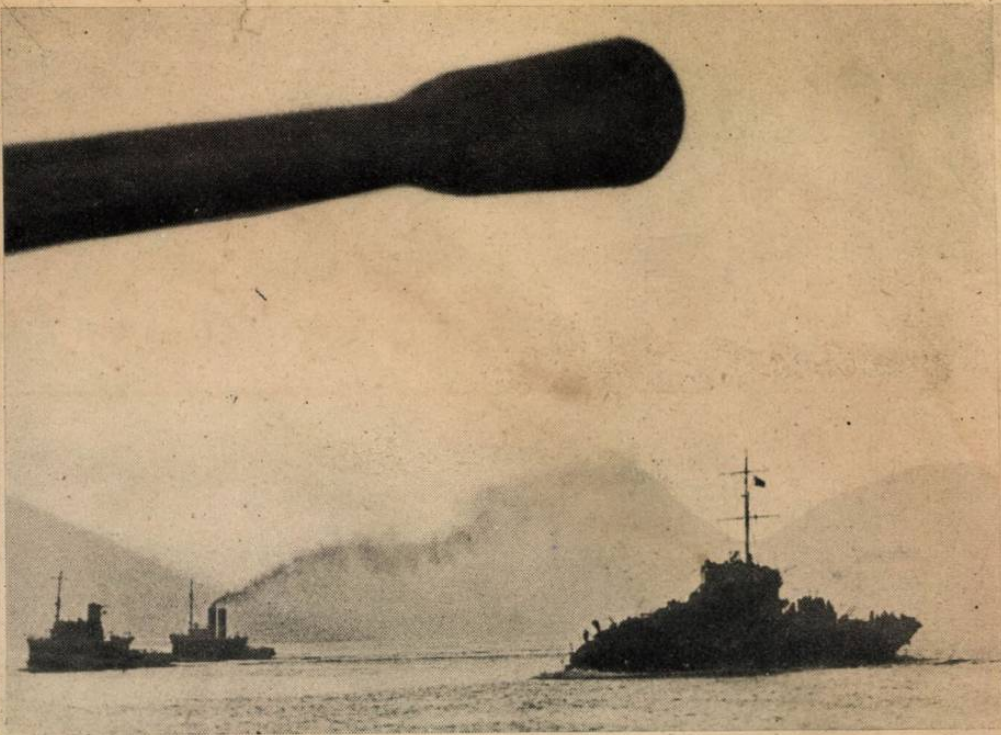
↑ KÖRÖSKÖRÜL ROBBANAK A GRÁNÁTOK, a keskeny árokban,
hozzátapadva a nyirkos földhöz, várakozik a támadási parancsra
géppisztolyát szorítva a fiatal szakaszvezető. A fellángolt csata a
katona minden idegét próbára teszi...

A TEREPEEN RAJTA FEKSZIK a vörös
ütegek tüze. Az előnyomuló gránátosok
egy-egy pillanatnyi szünetben szökell-
nek előre, s a rohamban már részt
vesz az új fegyver: a páncélos rém is,
visszavérni a szovjet harckocsik
ellentámadását!

LENT ALEZREDES, egy éjszakai vadászrezd parancsnoka, akit a Führer a tölgyfalommal tüntetett ki. Az invázió arcvonalon száz győzelmet aratott az angol-amerikai repülők fölött s a száz lövés közül 92 éjszakai diadal volt. Ez a legnagyobb eredmény, amit éjszakai vadász elért!

VAKMERŐ TÁMADÁSSAL lepett meg egy német gyorsnaszád a Földközi tengeren egy kisebb angol karavánt. A kísérő romboló elsüllyesztése után a szállító gőzösöket vontatóra fogta — és saját kikötőbe kísérté...

GYERÜL AZ UTÁNPÖTLŐ ANGOLSZÁSZ FLOTTA, a Csatornában és a francia partok mentén vakmerő, könnyű német egységek lövik ki a falkákból a szállító gőzösöket s a harc éjjel-nappal szakadatlanul tart... A kikötőkbe csak lőszerért és hajtóanyagért futnak be a naszádok

HADIJELENTÉSEK,

Törökország háborúba keverésének igyekezete egyidős a második világháborúval. A folyamatnak vannak drámai pillanatai, amelyekben az angolok és amerikaiak a rábeszélés és a megfélemlítés egész hadiszertárát vonultatják fel, amikor zsarolásoktól sem riadnak vissza, s vannak unalmas időszakai mikor Roosevelt és Churchill látszólag haragszomrádot játszanak és tüntetnek az érdektelenségük látszatával. Jelenleg a török kérdés megint drámai perceit éli és aláfesti ezt a drámaiságot még az a körülmény, hogy ezúttal Moszkva is erőteljesebben vesz részt a török kormányra gyakorolt barátságos (?) nyomásban.

Ha az utolsó másfél év diplomáciai történetét a török kérdés szempontjából vizsgáljuk, azt találjuk, hogy a drámai pillanatok mindig egybeesnek olyan hadászati helyzetek kialakulásával, amelyek megoldása az angolszászok részéről fokozott erőfeszítést és áldozatvállalást követelnek, ilyenkor pedig az angolszászok mindig a török hadseregére gondolnak, amely kikaparhatná nekik a legforróbb gesztenyét. Az adanai találkozó pl. 1943. februárban a németek tuniszi visszavágásával állt okozati összefüggésben. Kairóban mult év végén azért szorgalmazták a török közbelépést, mert Eisenhower olaszországi nagy támadása teljesen megfeneklett. A mostani sürgetésnek pedig bizonyára az az indoka, hogy sem Normandiában, sem Középeurópában nem fejlődnek a hadiesemények úgy, ahogyan azt az

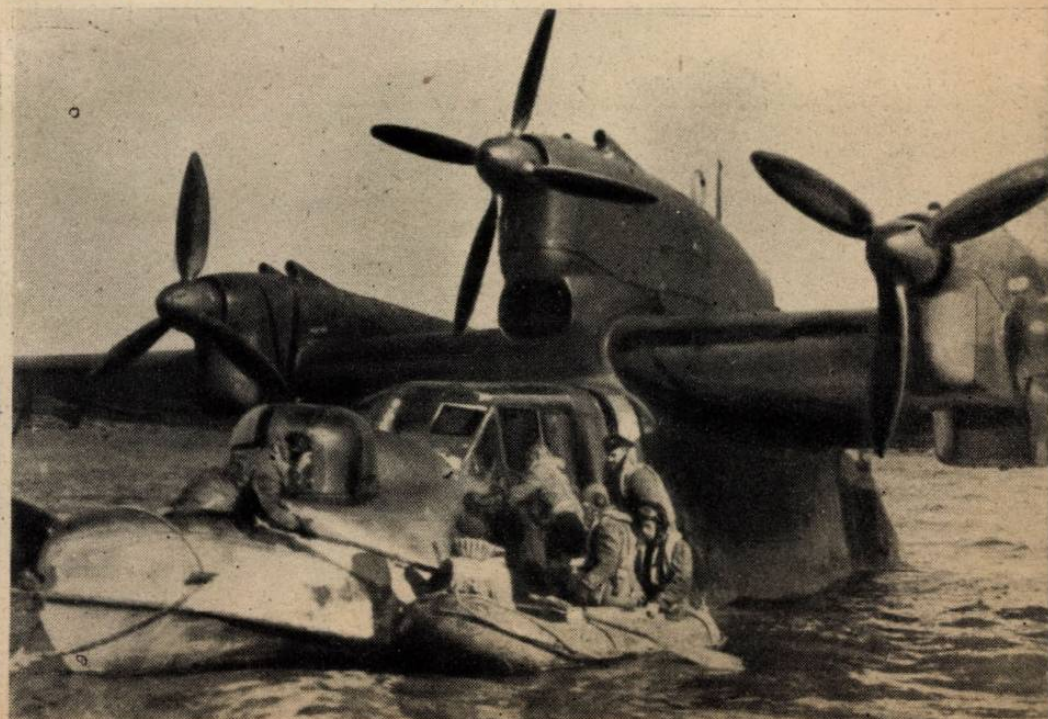
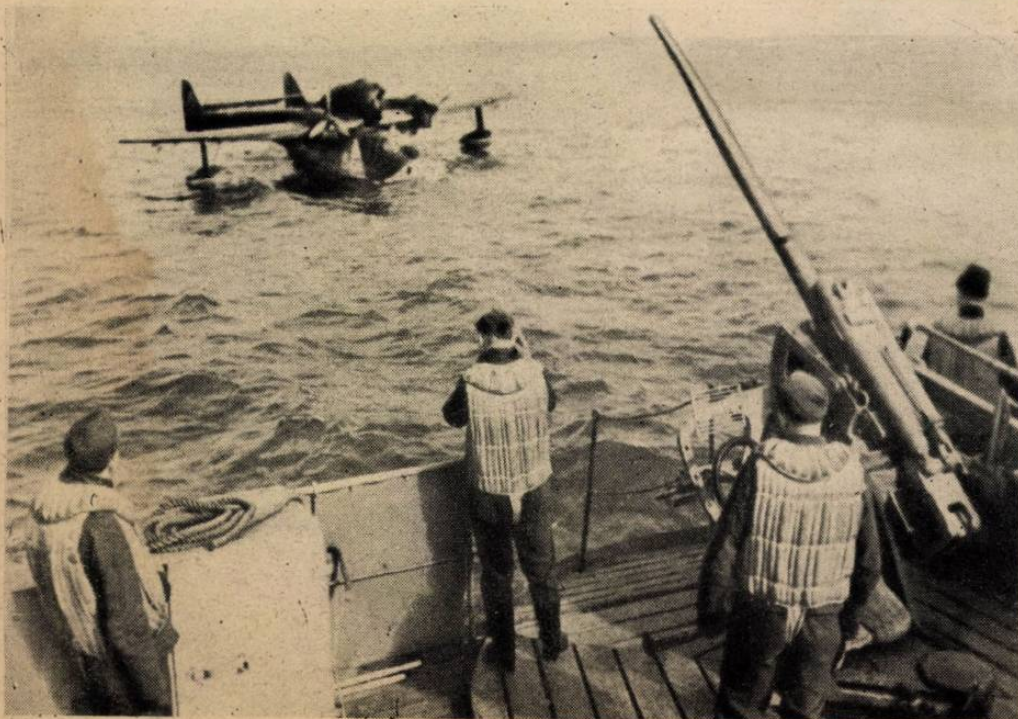
angolszászok a partraszállás előtt, illetőleg Róma elfoglalása után remélték. Az angolszászoknál még a Dardanellákért való aggodalom is szerepet játszhat, tekintettel azokra a harctéri sikerekre, amelyeket a vörös hadsereg Fehéroroszországban az elmúlt három héten kivívott, s amelyek bizonyára növelték Moszkva étvágyát. Szerintük az oldalukon harcbalépő Törökország jobban védhetné a tengerszorosokhoz fűződő britvilágbirodalmi érdekeket, mint a semleges Ankara.

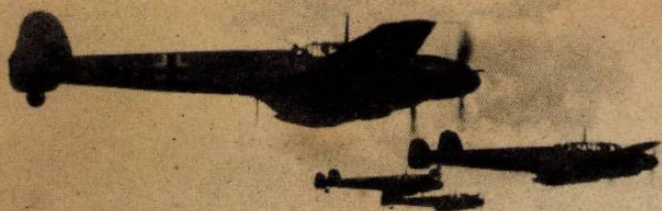
Németország nyugodtan figyeli a mostani tárgyalásokat és a Berlinben elhangzott nyilatkozatok szerint a török külpolitika alapvető irányváltását nem tartja küszöbönállónak.

A keleti arcvonalon

uj fordulat következett be. A bolsevikiek nagy nyári támadásukat a Pripjettől délre fekvő arcvonalszakasz jelentős részeire is kiterjesztették. Kolomea körül napról-napra erősebb szovjetosztagok kísérik meg az erőszakos felderítést, vállalkozásaik azonban a debreceni hajdúcsapatok és a marosvásárhelyi székely katonák hősie helytállásán megghiúsultak. Valószínű, hogy a magyar hadsereg arcvonalán rövidesen kitör a nagy küzdelem. Kovel környékén 10 orosz lövész hadosztály és 2 páncélos dandár két napig tartó támadása teljesen összeomlott. Félhivatalos német jelentés szerint a támadók megsemmi-

MOTORHIBÁVAL KÉNYSZERLESZÁLLÁST VÉGZETT a Csatorna vizén egy német távolfelderítő. A viharos tengeren néhány óra múlva megtalálták a segélykérő gépet a gyorsnaszádos bajtársak s fedélzetre vették a gép személyzetét

A NORVÉGIAI PARTOK ELŐTT, sűrű őráratot tartanak a német romboló repülőgépek, biztosítani a légi teret minden ellenséges próbálkozás ellen

ELŐÓRSHAJÓ CIRKÁL A FRANCIA TENGERPART VIZÉN. Ellenséges-légi erők figyelése a feladat s ha Anglia felől közelednek a támadó kötelékek, az első tűz a naszád gépágyúiból száll feléjük.

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

síto vereséget szenvedtek. Néhány napos csend után július 14-én Koveltől délre, Tarnopol és Luck területén, 150 km. hosszú arcvonalon megindult az oroszok várt nagy támadása. A támadás első napján a németek az orosz támadásokat sok páncélos elpusztításával visszautasították, egyes betöréseket pedig elreteszelték. Tekintettel arra, hogy a vörös hadvezetőség ehhez a támadáshoz is, — amelynek különben első célja Lemberg lehet, — igen nagy erőket vont össze, hosszú és elkeseredett harcokkal számolhatunk.

A középső arcvonalszakaszon egész héten át tartott az igen erős szovjetnyomás. A német védő csapatok, amelyeknek déli szárnyán magyar csapatok is a legnagyobb hősiességgel harcoltak, erős utóvédek és heves helyi ellentámadások fedezete alatt fokozatosan a Pinszktől nyugatra, Grodnótól keletre, Vlnától nyugatra eső vonalig szakadtak el. Vlnát egy német hadosztály teljesen körülvárva öt napon át védte, majd pedig a zárógyűrűn átküzdötte magát a német főellenállási vonalakba. Tovább északon a Vilna és Dünaburg közötti tóvidék átjáróit védik a németek. Innen az arcvonal a Dünától északra Opocska vidékén csatlakozik a német északi arcvonalszakaszhoz. Ebbe a vonalba vonták vissza a németek a Polock környékén heteken át igen szívósan és eredményesen védekező hadosztályait.

Az oroszok három hét alatt nagy általánossággal 300 kilométernél mélyebb előrehaladást értek el

s ma mindenütt a balti államok keleti határvidékén állnak. Tagadhatlan hadászati siker ez, amelyet nem vitathat el az sem, hogy a német ellenállás fokozatosan megszilárdult és az utóbbi napokban az arcvonalnak mind szélesebb szakaszain elhárító sikereket tud felmutatni. A válság azonban még nem tekinthető teljesen leküzdöttnek.

A finn arcvonalon — friss német tartalékok beavatkozása nyomán is — az ellenállás megszilárdulásának folyamata általában tovább tartott. A karjalai földszorosban megindult második nagy orosz támadás rövidesen eredménytelen részletharcokra bomlott. Az oroszok eddigi vesztesége páncélosokban és repülőkhöz megközelíti az ezer-ezer darabot. Beszédesebb fokmérője ez a kis finn haderő hatalmas ellenállóerejének.

A középolaszországi csata

mindinkább felülről jelleget ölt. Alexander tábornok seregei az elkeseredett német ellenállással szemben csak nagyon-nagyon lassan tudnak kevés tét nyerni. Az annyira erőltetett döntő áttörést azonban sem a liguriai partvidéken, sem Arezzon át, sem pedig az adriai parti szakaszon július 14-ig nem tudták kierőszakolni. A német védelem a túlerő elől helyenként néhány kilométert hátrál ugyan, a védelemre kedvező szakaszokban azonban igen sok támadást hiúsít meg és Alexander tábornokot állandóan friss erők bevetésére kényszeríti.

A normandiai csatában

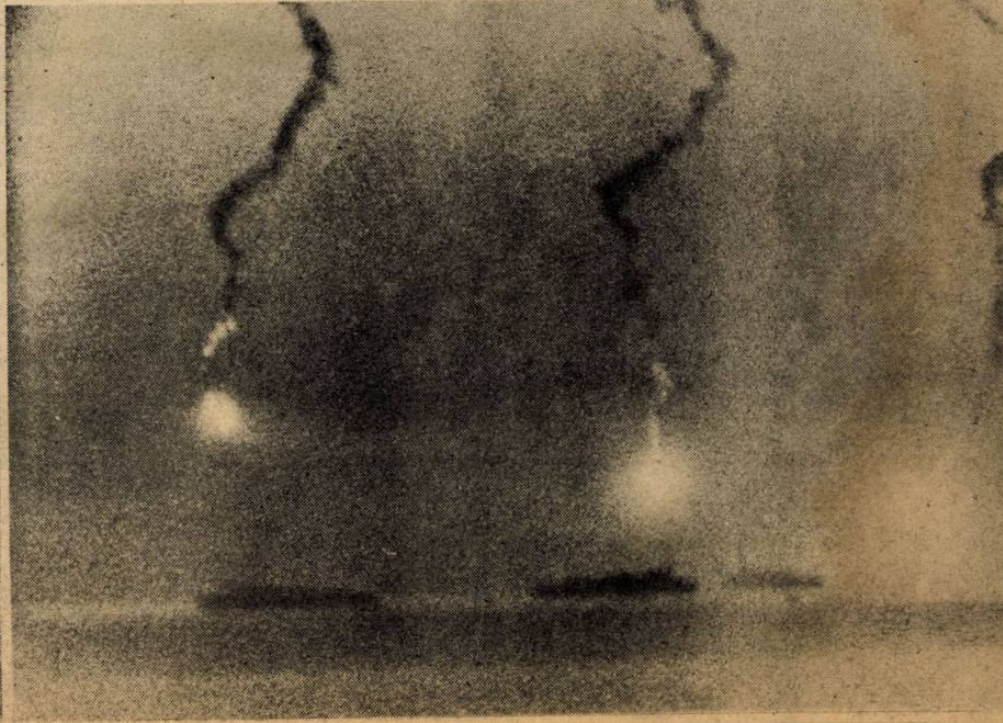
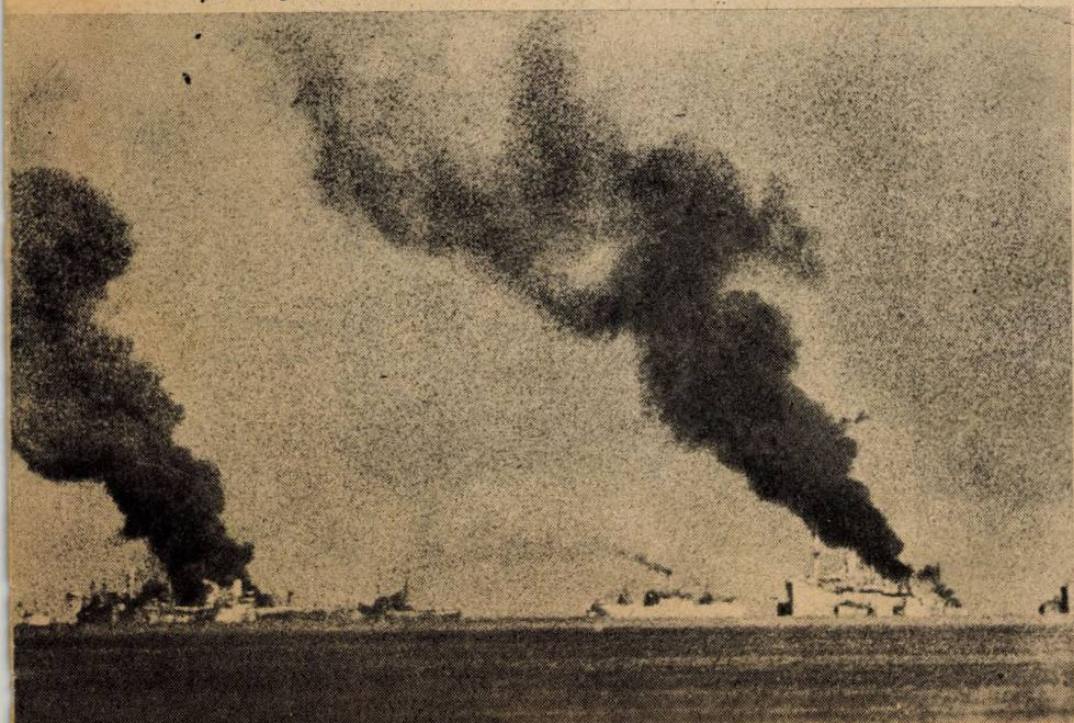
a július 14-ig tartó héten Montgomery hadseregei a már alig fokozható hadianyag bevetése ellenére is csak igen szerény helyi eredményeket értek el. A hídfő keleti szárnyán harcoló 2. brit hadseregnek — a hajótűzserg, a bombázók ezreinek és útegek százainak tüze által támogatva — igen nehéz és rendkívül veszteségteljes harcokban sikerült az előzően 12 órán át tartó foszforgránátűzzel lángokba borított Caen városát elfoglalnia és így a hídfő keleti szárnyát a tengerparttól 14 km. távolságra mélyíteni. Evvel azonban támadó ereje — legalább egyelőre — kifogyott. Minden kísérlete, hogy az Orne folyón át keleti irányban is tét nyerjen, teljes kudarcba fulladt. Ez a hadsereg napok óta nem folytatja támadásait.

Az 1. amerikai hadsereg igen erős súlypontképzéssel, főként St. Lo irányában erőltette a német védelem áttörését, de támadt Carentantól délnyugatra és a tenger mentén is déli irányban. E támadások — rendkívül nagy veszteségek árán — helyenként csekély területi nyereségekre vezettek, néhány falu és erdőrészt amerikai kézre került, az áttörés azonban itt sem sikerült. Július 14-én az amerikaiak már csak helyi támadásokra szorítkoztak, a németek ezeket mind visszautasították.

Az invázió negyvenedik napjáig — hajórajok, légi hadseregek és legalább 20 hadosztály harci

A SZAJNA TORKOLATA ELŐTT sűrűn horgonyoztak az angol hajók s a felderítők jelentése alapján rombolórepülőök támadták meg a sűrű célokat... Az újfajta támadóegységek lángba borították a legnagyobb gőzösöket — s Montgomery néhány perc leforgása alatt annyit vesztett, mint egy kétnapos csatában a szárazföldön...

NINCS ELÉG SÖTÉT A TENGERTEN, a német parti tüzérség világító gránátjai felgyújtják az éjszaka homályát s a magasból hullnak a légi flotta jól célzott bombái az anyagot és embert szállító karavánra!

erejének feláldozása után — Montgomery lényegében csak egy hídfőt tudott alkotni a normandiai partvidéken.

Amikor ezeket a sorokat írom,

a V-1.

már harmincadik napja repül állandó sorozatban London és Délanglia fölé. Új fejlemény, hogy a szárnyas halál már nemcsak a calaisi partok irányából, hanem keleti irányból is repül. Szaporodnak a kilövési állomások, bonyolultabb lesz az érkezés, nehezebb a megfigyelés és a védekezés. Mindez pedig még csak kezdet, ... belövés! A hatástűz — talán még hatásosabb bombákkal — csak ezután következik. — Londonban pedig nemcsak az áldozatok, a károk és a romok szaporodnak, de növekszik a feltétlenül szükséges helyreállítások tömege, a lakosság menekülési áradata, az állandó feszültség és a nyomában járó testi-lelki kimerülés is. — Az új fegyver, angol források szerint, már Cotentin félszigetén is megjelent. Sokan — köztük angol-szászok is — már arra gondolnak, hogy az új fegyver forradalmat jelent majd az egész hadviselésben. — Nem bocsátkozom jóslásokba.

Az angolszászok az elmúlt héten három egymást követő napon intéztek terrortámadást München ellen, július 13-án pedig hazánk fővárosa ellen. — Ez utóbbi támadás, valamint hazánk légiterébe történt egyéb berepülések során az amerikaiak 38 négymotoros bombázót vesztek. Nálunk 120 magyar esett áldozatul.

Távolkeleten

lényeges helyzetváltozás nem történt.

v. Z. E.

1. TÜZELNEK A LÉGVÉDELMI ÁGYÚK. A kezelők megfeszített erővel dolgoznak. Odafenn kis szürke pamacsok jelennek meg a támadó bombázók körül

2. TALÁLAT! Az egyik gép kiválik a kötelékből és fekete benzinfüstöt eresztve zuhanni kezd. Két ember eszeveszetten ugrik ki az égő koporsóból, a többinek erre nem maradt ideje: egy villanás az égboltozaton és a gép darabokra szakadva zuhan le

3. A BOEING LEGÉNY-SÉGEBŐL megmaradt két terror-fiút a csendőrk rövidesen elfogták és ezzel megmentették a mezőn dolgozó nép haragjától

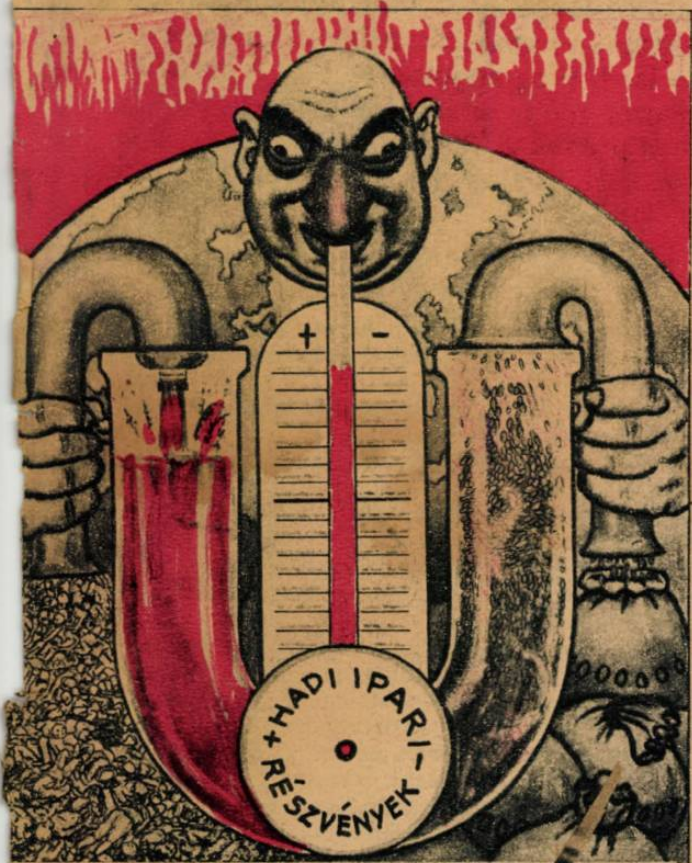

ZUHANÓ KESELY A magyar levegőtengert nemcsak szélesebben cikázó solymok: villámgyors és vakmerő vadászaink védelmezik a berepülő keselyűk támadása ellen, hanem a földi elhárítás ágyúi is. Bár az angolszász terrortbombázók csak a legritkább esetben merészkednek a tízezer méter alá, a honvédség légelhárító tűzérsege mégis igen sok találatot ér el s gránátjai leszedik a magasból is a szárnyas banditákat. A Magyar Futár rajzolója a legutóbbi terrortámadás egyik jelenetét örökítette meg mozgalmas képein: egy Boeing négymotoros pusztulását a magyar Flak-ok gránáttűzésében

VARSÁNYI

JUDA A HÁBORÚBAN

Aranyat varázsol a népek véréből!

ÚJ TÁMASZPONT KELL AMERIKÁNAK

az összeharcsolt pénz és hatalom biztosítására, — a szövetséges Anglia fején...

HARC ÉS HASZON

vagy miért hullanak el Albion fiaai Normandia csatáerein?...

LONDONI UTCAI ÉNEKESNŐ:

„Ez a babám, a nagy csizmába,
Mert megigézett Teheránba...”

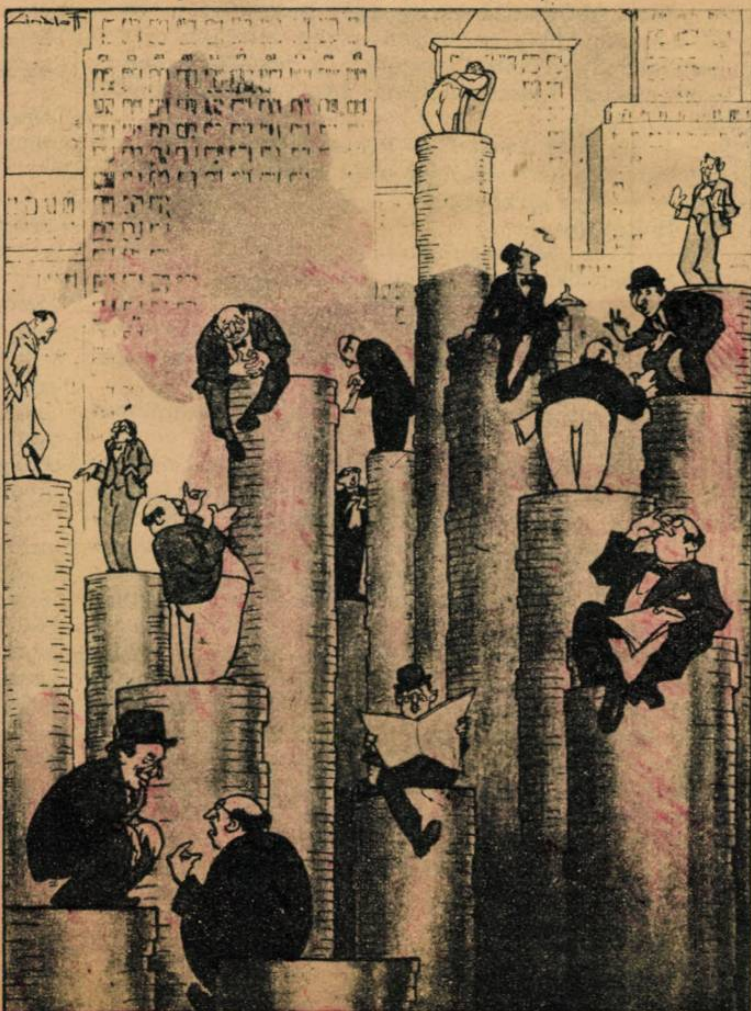

BANKÁROK AZ ARANYOSZLOPOKON!

Amerikából jelentik: „A tőke háborús haszna állandóan növekszik, aranyhegyeken ülnek a spekulánsok, de a felhőkarcoló palotákra rárajzolódik a bolsevizmus vörös árnyéka...”

AZ AMERIKAI NAGYBÁCSI INDIÁBAN:

— Az én lobogóm alatt, elfelejtendő a bílcseidet...

(100.)

A titkár feltételezte, hogy valakivel arcultattette magát, csak hogy pénzt kapjon ezzel az ürüggyel, de nem merde megkockáztatni, hogy elkergeti. Mit lehet tudni?

— Várjon... — intett s a párnázott ajtó felé indult.

Odabent vastag szivar- és cigarettafüstben valóban fontos tanácskozást folytatott Balassa Jenő négy úrral, akik körülültek a zöldposztos asztalt s nagy figyelemmel hallgatták a házigazda előterjesztését.

A titkár benyitott.

— Bocsánatot kérek, egy fontos, halaszthatatlan ügy... — mondta s egész testtartásában valóban ott volt a mély sajnálkozás, hogy meg kell zavarnia a diskurzust.

Gyéressy Ádám ugyanebben a percben az egyik belvárosi bank ugyancsak párnázott igazgatói szobájából lépett ki. Végighaladt a hatalmas pénztártermen, se jobbra, se balra nem nézve, s a kijáratnak tartott. Kissé bizonytalan volt a járása s mikor az utcára ért, megtörölte homlokát. Fülében csengett az igazgató szenvtelenül tárgyilagos hangja:

— Nagyon sajnálom, de igazgatóságunk úgy határozott, hogy az önök cégének eddig nyújtott folyószámlahiteit beszünteti... Kérem, ne keressenek ebben semmiféle tendenciát. Mi az önök üzemi nagyon életrevaló vállalkozásnak tartjuk s én a magam részéről szép jövőt jósolok neki, de a nehéz gazdasági viszonyok arra készítik intézetünket, hogy revízió alá vegye gesztioit. Súlyosbodnak a hitelviszonyok s be kell látniok, hogy régi üzletfeleinket kötelességünk elsősorban kiszolgálni, akik évtizedek óta intézetünkkel állnak összeköttetésben...

Nem kérdezte meg: kik az igazgatóság tagjai, de bizonyos volt benne, hogy a konkurrencia fenyegető keze is benne van az ügyben.

A hitel egyetlen forrása kiapadt, a hajsza folyik ellenük, erkölcsileg is tönkre akarják tenni őket. Hát ilyen kíméletlen az az élet, amit kereskedelemnek neveznek? Ilyen válogatatlán eszközöket lehet alkalmazni a szabad verseny nevében azok ellen, akik nem akarnak mást, csak tisztességesen megélni, dolgozni? Micsoda szövevény! Egyetlen lépést se lehet tenni anélkül, hogy érdeke ne ütközzön az ember, érdeke, mely feljajdul és harap, akár a dzsungelben a kígyó. Mit számított vajjon annak a hatalmas gyárnak, hogy ők Óbudán egy kis műhelyben éjt, nappalt egyézsakasztó munkával párezer doboz padlófénysítőt és cipőpasztát készítenek? Az üzleti haszon megérezte-e egyáltalán az ő konkurrenciájukat? Aligha... S mégis ki akarják végezni őket, megfojtani, eltiporni...

Észre se vette, hogy hol jár, csak akkor emelte fel fejét, mikor valaki beleütközött. A vastag férfi egy kapu alól lépett ki, s dühösen rá akart förmedni, de torkán akadt a szó. A zuglap szerkesztője volt. Gyorsan vészelt Judával, aki a pofon hírére egyszerre engedékennyé változott. A leírásból ráismert Gyéressy Ádámra s látható idegességgel faggatta Rónát, hogy vajjon nem említette-e előtte az ő nevét.

Úgy ugrott hátra, mint akit testi inzultus ért: — Mit beszél? Az informátoromat csak nem adom ki? Ez ellenkezik az újságírószokásokkal! — oktatta Judát, aki nagylelkűen utalta ki az ötmilliót.

A pénzzel zsebében, boldogan igyekezett kifelé, megállapítva, hogy a pofon elég tisztes összegbe került Balassának, s ennyiért érdemes volna tanuk nélkül akár minden nap is arculveretni.

Örömebe vad riadalom hasított bele, mikor megismerte a goromba embert. Mit akar ez? Megvárta vajjon a kapuban és utánajött, hogy most már az utcán támadjon rá? Ördög vigye el, ez kissé kényelmetlen lenne. Sok a járókelő, fölösleges tanuk látnak a botrányt. Ha nem üt vissza, becsmérelnék, ha pedig védekezik, csak felbőszíti a fickót.

— Pardon, — mondta, — s hirtelen kitért.

Ádám nem ismerte meg, ő is mormogott valamit, s tovább haladt.

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

Róna megkönnyebbülten sóhajtott.

Hátra se mert nézni, úgy igyekezett minél távolabbra kerülni a találkozás színhelyétől, pedig Gyéressynek most igazán nagyobb gondja volt, mint hogy vitát kezdjen egy idegen emberrel, akibe beleütközött az utcán. Zsibbadt öntudattal haladt s homloka mögött egyetlen gondolat volt csupán: mi lesz most velük? Hiszen a bankhitelre igazában csak ezután lett volna szükségük. Milyen előzékenyek voltak néhány héttel ezelőtt! Hogy tessékelték a párnásajtájú igazgatói szobába, hogy hajlongtak előtte a tisztelet kifejezésével arcukon... Ismerte ezt a magatartást, találkozott vele még Rosenbergék cégénél, annak szoktak így kedvében járni, azt veszik körül a pénzvilágban ilyen hódolattal, aki körül megérzik a nagy üzlet lehetőségének mágneses kisugárzását. És most egyszerre nem fontos többé, hogy kapcsolatuk a bankkal az intézet számára a jövőben mily gyümölcsöző lenne... Azt mondják: a pénz nem érzékeny, s a tőkének nincsen más szándéka, vágya, csupán önmagát hizlalni. Hát íme... Mégis van a kapitalizmusban is valami szenzitív vonás, — legalább a gyűlölet erejéig.

Gyalog baktatott végig egész Pesten, a Margit-hídon át is, semmit se törődve azzal, hogy míg vakon és félig eszméletlenül ballag, jobbról is, balról is taszigálják, megjegyzéseket tesznek rá, részegnek mondják. A víz fölött enyhe és könnyű szél futott, a szigetről tiszta virágillatot hömpölygetett maga előtt, autók fordultak be a zöld paradicsomba s egy sofőr rákiáltott:

— Nem lát, a fene a szemét! Még elgázoltatja magát! Ha meg akar halni, ugorjon a Dunába, azért nem büntetnek meg senkit... Minden koszos, autóval akarja kinyomatni magából a szuszt...

A hatalmas teherautó szinte sűrű testét, úgy siklott el mellette, s félre csikorgott.

Néhányan utána fordultak, valaki azt mondta: rendőrt kell hozni, mert csakugyan felháborító, hogy ez az ittas ember szerencsétlenségbe dönthetett volna egy családapát. Mosolygott. Lám, van még szolidaritás a világon... Nem szólott vissza, minek? Befordult a szigetre.

A hűs fák alatt, a város tompuló zajától távol leült egy padra, s cigarettára gyujtott. Mint aki körül lassan virradni kezd a fekete sötétség, úgy eszmélt a körülete lévő világra. Jól esett látni a vaskos, vén fatörzseket, a vidám, zöld bokrokat, melyek ápoltak voltak, akár egy dáma haja, a vörös salakkal behintett sétautakat s a gyepen zsivalgó gyermekeket. Hosszú ideig bámulta a dolgok és emberek gondtalan harmóniáját, itt, ezen a paradicsomi földarabon, mely, úgy tetszett neki: magasan kimerkedik a világ hitvány és buktató vermekkel teli életéből.

Egy apró leányka, hajában nagy kék szalagcsokorral hozzáfutott és bizalommal kérdezte tőle: hány óra. Rámosolygott, magához hívta, megsimogatta a játéktól átforrósodott arcát, s mintha ennek az ártatlan testnek az érintésétől visszaköltözött volna belé a hit.

Most vette csak észre, mily hosszú időt töltött el a padon ülve, s milyen régen elindult már a bankból. Taxit intett magához s nógatta a sofőrt, hogy siessen, hiszen Kun már bizonyára türelmetlenül várja.

— Mi történt veled? — kérdezte, mikor még mindig sápadtan és szemében sötét kedvetlenséggel belépett. — Tán kiraboltak?

Bólintott.

— Ki... Mindkettőnk.

A mérnök elkomorodott.

— Ne tréfálg! Mi van?

Elmondta, hogy tagadták meg a bankban a hitelt, melyet oly előzékenyen szavaztak meg az üzem számára.

— A gazemberek... Így akarnak bennünket kifulladásztani?

Leültek, s mindketten sokáig töprengtek, némán. A műhelyből behallatszott a gépek ritmikus zaja, a munkások olykor felcsattanó kiáltásai, melyeket oly jól ismertek. Az öreg épület alapjaiban remegett s egész nap érezték ezt a folyamatos, biztató lüktést, mintha egy gigászi melire hajolva hallgattak volna egy óriás szív dobogását. Este, mikor minden elcsendesedett, szinte hiányzott a munka lármája és üteme fülüknek. Most talán örökre elnémul mindez. Odabent az emberek semmit se sejtene, végzik dolgukat és bizakodón tán arról beszélnek, hogy egy napon majd óriási gyárüzemmé fejlődik a kis műhely. Mert a munkások úgy ragaszkodtak ehhez a kezdetleges vállalkozáshoz, mintha sajátjuk volna. Igaz, jól bántak velük, s mióta az üzlet is mozgott, Kun emelte a bérüket, későbbre pedig részesedést is ígért nekik, mint Ford a maga munkásainak.

— Most mi lesz? — ez a kérdés égett előttük, s mintha a gépek is ezt a három szót ismételnék, úgy tetszett nekik.

Kun végre felállt, végigsimította homlokát s hal-kan azt mondta:

— Hát majd összehúzzuk magunkat megint, annyi baj legyen...

Mosolyogni is próbált, de a vidámság inkább szomorú grimasszá vált az arcán.

— Persze... A nagy terveknek egyelőre befellegzett, — bólintott Ádám. — A csiga visszahúzza szarvát, s lapul a fűben.

— No, azért lapulni nem fogunk! Valahol hajtunk még fel pénzt, tízmilliót ad kölcsön bárki a követeléseinkre, meg erre, amit itt lát, egyelőre elég is lesz. A banktól se akartam én százmilliókat igénybe venni. Kevesebbet veszünk ki az üzletből a magunk számára, az is jelent valamit...

Mindjárt papírt és ceruzát fogott és számolgatni kezdte: mennyivel kell összehúzniok magukat, hogy az üzem meg ne érezze a pénztelenséget. Csak a munkásokat tudják továbbra is rendesen fizetni, — magyarázta, — pár hónap alatt rendbejönnek. Már Ádám se találta olyan tragikusnak a helyzetüket, a fiatalság természetes derűlátásával kereste a vigasztaló pontokat s mert akarta, — meg is találta.

— Felmondok a lakásomat, olcsóbb szobába költözöm, itt Óbudán keresek alberletet, — gondolkozott hangosan Kun, — a cigarettával is fukarabban bánok, a meleg vacsorát beszüntetem, színházba se megyek... Nem is érdemes, túlságosan messze lesz nekem Pest...

Ádám ugyanígy kutatót: miről mondhat le, de neki nehezebb volt a helyzete. Éva és anyja megmozdíthatatlan tehetetelként nehezedett rá, tőlük nem vehet el semmit, — sőt többet kéne rájuk áldoznia, kivált Évára, akinek orvossággal kell, s akit el akart küldeni gyógyulni.

Kun megérzte, mire gondol:

— Persze, nálad más a helyzet, — mondta, — ne is jusson eszedbe, hogy részesedésedet csökkentsd. A hölgyek nem szenvedhetik meg ezt az átmeneti zavart.

— Átmeneti?

— Az hát! Majd meglátod. Van még Budapesten bank, ahová nem ér el a tisztelt konkurrencia keze. Egy-két hónap múlva jönnek majd utánunk... Tudod, mi jutott eszembe? — lépett hirtelen Ádám mellé. — Erről a mocskos újságról... Van nekem egy ismerősöm... Szerkesztő. Megíratom vele: hogy próbálnak minket kivégezni a zsidók. Várj csak, mindjárt felhívom... Hiszen ami velünk történik, valóságos riporttéma... Kapnak rajta, az övék az egyetlen antiszemita lap, éppen nekik való csemege a mi regényünk.

Felvette a kagylót és tárcsázott.

— Bodroghy szerkesztő urat kérem, — mondta türelmetlenül.

Kacsintott Ádám felé s mikor a készülékben megszólalt az ismerős hang, csaknem lelkesedve közölte vele: milyen érdekes témája volna számára. Nevek nélkül mondta el kálváriájukat s mikor befejezte, néhány pillanatig ragyogó arccal hallgatta a választ.

— Jó... Hát akkor ülj taxiba és gyere ki hozzánk... Mi vagyunk a szenvedő hősei ennek a rémtörténetnek, — mondta.

Diadalmasan egyenesedett fel.

— Lásd, a bajban jönnek a jó ötletek. Ingyen reklámot kapunk...

Ádám félbeszakította:

— És még jobban rándúhódnak a zsidók. De nem baj. Hadd lássák, hogy azért mégse megy minden olyan simán, mint ahogy ők szeretnék...

Bodroghy húsz perc múlva megérkezett. Nyurga, szenvedélyesen mozgékony ember volt, óriási jegzettömböt szedett elő zsebéből és elképzeltetlenül apró ceruzacsonkot. Úgy vallotta őket, mint egy vizsgálóbíró s egy-egy érdekesebb fordulathatnál nagyokat káromkodott. Gyűlölte a zsidóságot, mintha valamennyivel személyes haragban volna, úgy beszélt e fajtáról. Kora ifjúságától kezdve tanulmányozta életüket, tulajdonságaikat, szinte betéve tudta Bartha Miklós minden sorát, amit a kazárokról leírt, idézte Verhovayt, Istóczyt, elfelejtett művei ott sorakoztak szegényes lakásának nyers fenyődeszkából összeült könyvespolcán. Szeme lobogott, ha róluk beszélt. Fanatikus hirdetője volt a nagy leszámolásnak a zsidósággal, s erre tette fel egész életét. Megjárt minden szerkesztőséget, de csaknem valamennyi laptól kivált egy idő múlva. A zsidó pénz gúzsba kötötte a tollakat, s az első alkalommal, amikor megérezte, hogy nem írhatja meg többé szabadon véleményét, könnyű szívvel állt tovább. Az ő vándorlása mutatta legjobban az idegen befolyás környe-

len útját, s most már odáig jutott, hogy az utolsó állomásnál tartott. Barátainak gyakran mondogatta, hogy pár hónap még és új pályát kereshet, mert nem akad több nyilvánosság számára. Pedig ragyogó tehetség volt valamikor. Könnyes, gúnyos, fölényesen okos cikkei feltűnést keltettek és beszéltek róluk, az idő múlásával azonban mind komorabb, sötétebben izzó mondatokat vetett papírra, s ezekben a szavakban már szinte az üldözési mánia érzett. Elragadtatta magát, alig tudott tárgyilagos lenni, minduntalan személyes sérelmeit hánytorgatta fel, s a maga életét mutatta fel példaként a zsidó gyűlölködés illusztrálására.

— Gazemberek... gazemberek... — mormolta s nikotintól sárga ujjai görcsösen markolták a papíron sebesen szántó ceruzásonkot. — Mindig mondtam én, hogy ki kell, ki muszáj irtanunk őket, mert megölnék, akár az aranka a lucernát! Várjatok csak, mit csinálók én ebből az ügyből! Az egész országot felferem, még egyszer megmutatom az ostobáknak, a feledékenyeknek: mit tartanak róluk!

Kifaggatta mindkettőjüket, még Judáról is hallani akart.

— Ismerem azt a sima, sunyi galiciánert! — fenyegette meg a láthatatlan ellenfelet. — Találkoztam már vele néhányszor... Mint az angolna, olyan! Kisiklott a kezem közül, pedig volt úgy, hogy megmarkolhatom a nyakát... De most nem nyugszom... Kiterítem őt is, puskavégre kapom...

Boldogan távozott, s Ádámék úgy érezték: tán a fordulat, mely bekövetkezett, számukra nem is volt rossz. A megtagadott bankhitel, a fojtogató konkurrencia kíméletlensége éppen az ellenkező hatást érte el, mint amire ellenfeleik számítottak.

Kun úgy járkált a kis irodában, mint egy rekordra készülő amerikai, aztán füttyörészve sietett át a műhelybe, ahonnan Ádám kihallotta harsány utasításait.

— Gyerünk, emberek, — kiáltotta, — jövőre azt akarom, hogy maguk valamennyien művezetők legyenek az új gyárunkban! Mert gyárunk lesz, akármit csinálnak is a zsidók!

Az este még ott találta őket a telepen, mindenki hazament már, a takarító asszonyok is eltávoztak vödreikkel és rongyaikkal, de ők csak nem akartak elindulni. Kun a gépeket tisztogatta, Ádám pedig a villanylámpa fehér világosságában kalkulációkat készített. Sötét volt Óbuda, mikor végre elszánták magukat, hogy elindulnak. Egy ritmusra lépve, mint a győzelem felé masírozó katonák, rótfák a macskafejkövekkel kirakott, sárga gázlámpával világított kis utcákat, melyeket olyanná tett a tiszta égen sétáló hold kék fénye, akár egy mese díszlete. A vénségtől meghajolt gerincű tetők, a romantikus és titokzatos kapualjak, a bormérésekből elődöngő gitárszó különös hangulatot kölcsönzött a nappal szegényes és szánandó környezetnek.

— Egy pohár bort megihatnánk, — mondta halálra Kun.

— Most már sietnünk kell, — ellenkezett Ádám.

— Ugyan! Majd villamosra ülünk azután, — erősködött a mérnök.

Karon ragadta és bevonszolta az udvarra, ahonnan a gesztenyefák alatt himbálózó lámpák hívogató fényüket kibocsátották. Leanderek álltak a fehérre meszelt házacska előtt, a zöldre festett, terítetlen asztalok körül kipirult arcú férfiak ültek, s néhány pesti dáma is, aki az egzotikumokat kereső bohémekkel rándult ki ide, mint egy idegen világ részbe. Vén pincér csetlett-botlott a kertben, melyet hűvös lehelletével a nyitott ajtó pince árasztott el. Fehér kabátjában családiasan ment egyik asztaltól a másikhoz, nevükön szólítva a vendégeket: a szomszédos utcák iparosait, kereskedőit és a bor messi környékről idezarándokló híveit. A vén szolga mellett, csodálatos ellentét, — melles köténnel, csörgő kulcsokkal a derekán egy valószínűtlenül finom alakú és sugárzó arcú lány lebegett át időnként a kerten. Fra Angelico képein látni csak ilyen törekeny, szárnyas angyalokat.

Az ő asztalukhoz a lány lépett oda és mosolyogva kérdezte: mit kívánnak.

Kun bort kért.

— A tulajdonos lánya, — magyarázta Ádámnak. — Ismerem őket, voltam itt néhányszor. Az egész család szenvedélyesen korcsmároskodik, vagy száz év óta mérik itt a bort. Roppant gazdagok, palotát vehetnének, ha kedvük volna hozzá...

Töltött s apró kortyokkal nyelték mindketten a kesernyés, hűvös italt.

A kert zibongott, kacagások szárnyaltak fel a homályban, mint fényes madarak, a vendégek évődtek a köténes angyallal, a vén pincérrel.

— Milyen érdekes világ ez... — mosolygott Ádám. — Mintha nem is egy megörült, milliós város peremén volnánk, hanem valahol vidéken.

Kun úgy bólogatott, annyi büszkeséggel, mintha ő teremtetten volna mindezt a romantikát és szépséget.

A kapubolt alatt Bodroghy nyurga, meghajolt alakja tűnt fel. Üres asztalt keresett, de már minden

talpalatnyi helyen ültek. Kun felállt és elébe ment, hozzájuk invitálta.

— Örülök, hogy itt vagytok, — ereszkedett le a fonott kerti székre, melyet a pincér valahonnét az udvar sötét zugából külön hozott neki. — Látjátok, még az a szerencse, hogy a zsidók nem szeretik az ilyen olcsó szépségeket, mint ez a kocsmaudvar, mert különben ide se tehetné be az ember a lábát. Itt olcsó a bor, nem hoznak ezüstvederben pezsgőt, az ember papírból kicsomagolhatja a vacsoráját, s kaphat hozzá fanyelű kést, ha szépen megkéri a vén Károlyt, vagy ezt a szárnyatlan angyalt, Sárrikát. A zsidók csak a zajos, fényes és drága helyeket szeretik, ahol a pénzüikkel henecegni tudnak. Ahol nem látszik a tárca tömörsége, s nem lehet többet költeni, mint amennyit az ember megfizik s nem adnak méregdrágán nagyon rossz italt, oda ők nem teszik be a lábukat. Kisebrendűségi érzésük a leghatalmasabb, tán nem is tudják magukról... Ezért akarnak mindenáron a leggazdagabbak lenni, ezért kell övének lennie a legszebb háznak, a leggyönyörűbb szeretőnek, a legtöbb lőerejű autónak, a legvastagabb szivárnak, a legnehezebb aranytárcának. Ez a világ egyetlen fajtája, mely felsőfokban tud csak örülni az életnek... Ők a leg-emberek. Vigye el őket az ördög...

Lassan, megfontoltan kortyolta borát, s a holdas, enyhe estében előbb csendesen, majd mind szenvedélyesebben beszélt nekik a zsidóság bűneiről.

— En ismerem őket, — legyintett, — egy életet töltöttem el azzal, hogy kitanuljam természetüket. Azért gyűlölnek, mert legrejtettebb tulajdonságaikat, legjobban takargatott bűneiket is szemük közé tu-

dom vágni... Ez a holnapi cikk, fiúk, ez nagy örömet szerez nekem... Régen nem írtam ilyen jó és kegyetlen dolgot róluk...

Éjfél is elmúlt már, amikor hazafelé tartottak. Bodroghy a Margithídnál szállt le, s még utánuk integetett, harsányan kiáltva:

— Okvetlenül olvassátok el holnap délből a cikket!

Ádám az üzembe menet, egészen más szemmel nézte a reggel józan világosságában is Óbudát, mint eddig. A mesék hamupipőkéje jutott eszébe, aki nappal a szomorú kemencelyekben, rongyokba öltözve, válogatja a borsót mostohája parancsára, de esténként holdsugárból szőtt köntösben libeg az ámuló szemek előtt. S ennek a hamupipőkének éppen olyan arcot képzelt el, mint a köténes kocsmároslányé, Sárrikáé.

Kun már ott szorgoskodott és nevetve fogadta:

— Mit álmodtál az óbudai bortól?

Munkához fogtak, de alig várták, hogy a rikkancok itt is kiáltozni kezdjék a déli lapokat. Maga Ádám futott ki az utcára, hogy megvegye az ujságot, s mohón kereste benne a nagy cikket, melyről Bodroghy annyit beszélt az éjszaka.

— Nincs ebben semmi, — nyujtotta át csalódottan a mérnöknek.

— Lehetetlen...

— Biztosan elaludt, becsipett az este.

— Ilyen még soha nem történt meg velem, mióta

vég

de bizony

— Tan

Kun. — Az ilye

kesztőségeiben. Ta

Kicsit kedvetlen

számítottak Bodroghy

a gyerek a karácsonyi ajánd

Egy óra mulva hosszú árny

üvegébe.

Bodroghy lépett az irodába. Sápadt volt,

szája egyetlen keskeny vonallá húzódott össze.

— Vesztek-e fel munkást? — kérdezte, mikor

kezet fogtak.

— Hogyne... — örült Ádám, aki tréfára vette

a kérdést.

— Hát akkor alkalmazzatok engem, mert mátl

kezdve nem vagyok ujságíró.

Kun rámeredt.

— Ne bolondoz!

— Otthagytam a szerkesztőséget...

— Miért? — kérdezték egyszerre.

— A cikk miatt. Hiszen láttátok, hogy nem je

lent meg, — intett fejével az asztalon heverő ujság

felé.

— Ugyan!

Ádám átölelte a vállát.

— Ezért igazán nem érdemes magadnak bosszú

ságot csinálni. Hát nem jelent meg... Biztosan aggo

dalmái voltak a szerkesztőnek Nem hitte el... Igaz,

olyan is a mi történetünk, akár egy rémregény... A

sajtópórtól félt! Ügyet se vess rá! Majd kievickélünk a bajból, meglásd. Ha egyéb hasznom nem volt az egészből, az is megéri nekem, hogy téged megismerhettem...

Bodroghy leült.

— Nem érted, miről van szó!

Mintha legyeket hessentett volna el szeme elől, olyan mozdulatot tett tenyerével.

— Vége... A magyarországi antiszemita sajtónak vége... Nincs többé lap, amelyben le lehetne írni ezt a szót, hogy: zsidó. Értitek? Nincs! Ez a kérdés eltűnt, slussz, mint a bűvész elvarázsolja a galambot a cylinder alól. Mindenki nyugodtan alhatik... De strigis, vero, quae non sunt... ejh! Roskadjon rá az ég erre az egész nyomorult világra! A leg-emberek ezt is akarták! A némaságot, hogy nyugodtan emészthessenek... Most már nem zavarja délutáni álmukat se Bodroghy Károly, se más örült antiszemita... Nem volt olcsó dolog, de sikerült. Ezt az örültet, meg a néhány keveset, aki lármázott még itt, ébresztgette a lelkiismeretet, vijjogott, mint a vészkiáltó madár, nem lehetett megfizetni, elhallgattatni, megvesztegetni... Megvették hát alóluk a szöszeket! Nincs többé ujság! — tessék kiabálni a vak világba. Kiállni a városligetbe egy hevenyészett szöszékre és elmondani, amit akarnak. Amíg a szent jogrend nevében a rendőr, vagy a mentő el nem viszi őket, mint közveszélyes elmebetegeket... (Folytatjuk.)

ROMMEL MARSALL
A NYUGATI FRONTON

